

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΖ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1950

ΑΡΙΘ. 3

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα Γράμματα, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Σερβίας περὶ τοῦ παιδομαζώματος. — † **Μητροπολίτου Σάμου Εἰσηγιαίου**, Ὁ Χριστὸς θεμέλιον τοῦ πολιτισμοῦ. — † **Ἐπισκόπου Νύσσης Γερμανοῦ Πολυζωΐδου**, Πρὸς ἱερὸν ἔτος. — **Διὰ τὸ Παιδομάζωμα**: Ἀπαντήσεις. — **Προεβ. Ἰωάννου Σπ. Ράμφου**, Ὁ ἅγιος μάρτυς Τρύφων (1 Φεβρουαρίου). — **Παρατηρήσεων Στήλη**: Μετὰ τὸ δέμα. — Ἐκκήρυκτοι. — Ἱερὸν ἔτος. — Κομμουνισμοί. — UNESCO. — **Χρονικά**.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΠΑΓΕΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Πατριάρχῃ Σερβίας

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν

Παρὰ τὴν θεία συνάρσει καὶ εὐδοκίᾳ ἐπ' ἐσχάτων συντριβῆν τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κατατράξαντος τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ μυρία κακὰ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν προξενήσαντος ξενικινήτου συμμορισμοῦ, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα κατόδυνον ἑορτάζει καὶ κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος τὴν κοσμοσωτήριον τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἑορτήν, ἐφ' ὅσον μακρὰν τῶν γονέων αὐτῶν ξενοκρατοῦνται ἔτι μυριάδες ἑλληνοπαῖδων.

Οἶδε γὰρ πάντως ἡ Ὑμετέρα θεοφροῦρητος Μακαριότης πῶς κατὰ τὰς δεινὰς εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν ἐπιδρομὰς τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀπειλομήθη ὑπ' αὐτῶν βία ἐκ τῶν μητρικῶν ἀγκαλιῶν ἀρπαγῇ δεκάδων χιλιάδων ἀνηλίκων ἀκάκων ἑλληνοπαῖδων εἰς παντελῆ διαστροφὴν τῆς ἀθολώτου αὐτῶν ψυχῆς, ἐπὶ τῷ ἀνομολογήτῳ τέλει τῆς εἰς ἐπιβούλους μητρολοίας ἀνάνδρου αὐτῶν μεταβολῆς. Τούτων ἕνεκα δυσάριθμοι ἑλληνίδες Ραχὴλ ἀνὰ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα ἐν σπαραγμῷ ψυχῆς ἀποκλαίουσι τὴν τε θρησκευτικὴν τῶν τέκνων αὐτῶν περιπέτειαν καὶ τὴν ἀποτροπαίαν τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως κιβδήλευσιν, οὐ φατὸν δὲ πένθος καταφαίνει πᾶσαν καρδίαν ἑλληνικὴν, ἐν ἡμέραις πανανθρώπινης ἱερᾶς φαιδρότητος μαραῖνον πᾶσαν αὐτῆς χαρὰν.

Πεποιθότες, λίαν περισπούδαστε ἡμῖν ἀδελφε, ὅτι ἐπὶ τῇ συμφορᾷ ἡμῶν ταύτῃ συμπάσχει καὶ ἡ φιλάδελφος Αὐτῆς καρδία, προσηκόντως αἰσθανομένη τὸν

λυγρὸν λόγον τῆς βαρείας ἡμῶν ἀθυμίας, εἰδότες δ' ὅτι καὶ ἐν τῇ χώρᾳ ὑμῶν ἀνεπίστρεπτος κατακρατεῖται ἔτι μέγας ἀρπαγέντων ἑλληνοπαίδων ἀριθμὸς, παρὰ τὴν ἐμφανῶς ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον τροπὴν τῆς πρὸς τὴν ἡμετέραν χώραν διαθέσεως τοῦ κρατοῦντος ἐν Νοτιοσλαβία καθεστώτος, θάρρει πολλῶ προαγόμεθα παρακαλέσαι τὴν Ὑμετέραν Ἀγάπην διπῶς, ἀγαθνομένη, χαρίσεται ἡμῖν τὴν ἀγαθὴν παρ' οἷς δεῖ πρωδιεραρχικὴν Αὐτῆς μεσιτείαν ὑπὲρ ἀποδόσεως τῶν αὐτόσε ἐκπατρισθέντων ἑλληνοπαίδων εἰς τὰς ἀξιοθρηνήτους αὐτῶν μητέρας καὶ τὴν ἐνεγκαιμένην αὐτὰ πατρίδα. Περιττὸν δ' ἡγοῦμεθα διαβεβαιῶσαι τὴν Ὑμετέραν ποθεινοτάτην ἡμῖν Μακαριότητα δὴ ἐν εὐγνωμοσύνην ἐξ Ἑλλάδος ἡ ἰοιούτη πατριαρχικὴ συναντίληψις ἐπισπάσεται, ὅσης δ' ἐθνικῆς χαρᾶς ἀποβήσεται πρόξενον πᾶν τελεσφόρον Αὐτῆς διάβημα ὑπὲρ τοῦ πανελληνίου τούτου αἰτήματος.

Εὐχόμενοι δὲ τῇ Ὑμετέρᾳ περιλημμένῃ Κορυφῇ πᾶσαν ἀπ' οὐρανοῦ χαρὰν ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ ἑορτασμῷ τοῦ κοσμοσωτήριου γεγονότος τῆς ἐνοράκων ἐπιφανείας τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, πᾶσαν δ' ἀνωθεν ἐν παντὶ εὐφορίαν τῇ τε Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι καὶ τῷ εὐσεβεῖ ποιμνίῳ Αὐτῆς, κατασπαζόμεθα Αὐτῇ ἐν ἀγίῳ φιλήματι καὶ διατελοῦμεν

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιωτάτης Μακαριότητος
ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ καὶ οὐλλειτουργὸς
† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΜΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ὁ νέος ἐνιαυτὸς εὕρσκει ὄλον τὸν κόσμον πλήρη μελαγχολικῶν σκέψεων. Αἱ ἐλπίδες τῶν ἔθνων περὶ θεμελιώσεως τῆς παγκοσμίου εἰρήνης παραμένουν ἄτοναι καὶ θολαί. Μία ἀγωνία κυριαρχεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν τοῦ κόσμου καὶ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν λαῶν. Οἱ πόλεμοι ὑπενόμειυσαν τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ τοὺς ρυθμοὺς τῆς ζωῆς, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορικὴ παράδοσις καθιέρωσεν ἐντὸς τῶν μορφῶν τοῦ πολιτισμοῦ των. Οἱ πόλεμοι ἐφθειραν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ περιήγαγον εἰς στενὰ περιθώρια τὴν δημοσιονομικὴν καὶ οἰκονομικὴν ζωὴν τῶν περισσοτέρων λαῶν, ἀπὸ τὰ ἐδάφη τῶν ὁποίων ἐπέρασαν οἱ ὄλεθροι καὶ αἱ πολεμικαὶ καταστροφαί. Ἡ διαταραχὴ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ

κόσμου γεννᾶ βαθύτατον αντίκτυπον ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σταδιοδρομίας τῶν ἔθνων καὶ αἱ δυσκολαί, αἱ ὁποῖαι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν πολιτικῶν ἐξουσιῶν, κατήνησαν ἀνυπέρβλητοι.

Ἡ Εὐρώπη, ποῦ εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, εἰς τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν καὶ ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς τέχνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἔχασε τὸν ἡγετικὸν τῆς ρόλου καὶ ἀναμένει κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν σωτηρίαν τῆς καὶ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἀπὸ τὴν μεγάλην Δημοκρατίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐνας συναγεμῶς τῶν ἠθικῶν δυνάμεων τοῦ πολιτισμένου κόσμου θεωρεῖται ὡς μέσον διασώσεως τῶν πνευματικῶν κληρονομιῶν τῆς Εὐρώπης. Μία συνεννόησις εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν κατεύθυνσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, διὰ νὰ σωθῆ τὸ πνεῦμά τῆς καὶ ἡ πνευματικὴ τῆς παράδοσις, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη τιμὴ, ἡ πνευματικὴ πορεία τῆς Ἱστορίας, ἀντιμετωπίζεται ὡς μία ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη.

Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀνθησις ἐνὸς πνεύματος, τὸ ὁποῖον καθώριζεν ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ παράδοσις, ὡς πολιτισμὸς ὠραιότητος καὶ σοφίας καὶ ἐπιστήμης, ἡ ρωμαϊκὴ παράδοσις ὡς πολιτισμὸς τάξεως, κράτους καὶ θετικοῦ δικαίου, καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἐλευθερία, ὡς ἐκουσία θύσια τοῦ ἐνὸς χάρις τῶν πολλῶν. Τὸ χριστιανικὸν στοιχεῖον τοῦ πολιτισμοῦ ἐσκιάσθη καὶ ἠτόνησεν ἐπικινδύνως ἀπὸ τὴν πρόοδον τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα προσηλοῦται εἰς τὰς μηχανικὰς κινήσεις τῆς ἀνοργάνου καὶ τῆς ἐμψύχου φύσεως καὶ ἀναπαύεται εἰς τοὺς νόμους τῆς ἀναγκαιότητος, ὡς τὰς μόνας δυνατὰς ἀληθείας. Ἐντεῦθεν ἀπεσπᾶσθη ἡ προσοχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις ἀληθείας, ὡς εἶναι ἡ ζωὴ, καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἐλευθερία, ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἀνθρώπος, καὶ τὰ ἀπλᾶ ἔνστικτα, καὶ τὰ συμφέροντα τὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ ἔλαβον τὴν θέσιν τῶν πρώτων ἀξιῶν. Ἐντὸς αὐτῶν τῶν προσανατολισμῶν ὄχι μόνον δὲν πρόήχθη τὸ αἴσθημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπειας, ὄχι μόνον παρεθεωρήθη τὸ δίκαιον, ὡς καρπὸς τῆς ἐλευθερίας, ὡς ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἔθνων, ὡς ἀξία μεταξὺ τῶν πρώτων ἀξιῶν τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ τὸναντίον ὁ ἀνθρώπος, καίτοι ἐβεβαιώθη ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὡς πνεῦμα καὶ ἐλευθερία καὶ προσωπικότης καὶ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ἐξέπεσεν εἰς ἀπλοῦν ἀριθμὸν, εἰς ἀπλὴν οἰκονομικὴν μονάδα, εἰς ἀπλοῦν βιολογικὸν συγκρότημα.

Ἡ κορύφωσις αὐτῆς τῆς καταστροφῆς τῆς θέας εἰκόνας τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρξεν ὁ Μαρξισμὸς καὶ ἡ Κομμουνιστικὴ φιλοσοφία. Αὐτὴ ἡ ὑλιστικὴ κοσμοθεωρία περὶ κόσμου καὶ ζωῆς κυριαρχεῖ ἀπὸ τινῶν δεκάδων ἐτῶν εἰς τὰς διανοίας πολιτικῶν ἡγετῶν ἑκατομμυρίων λαῶν.

Ἀναστηλοῦται καὶ διδάσκεται ὡς ἀλήθεια οὐχὶ τὸ πνεῦμα, οὐχὶ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἱερότης τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ οἰκονομία, ἡ καθαρὰ ὑλιστικὴ εὐδαιμονία. Ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν προσανατολισμὸν ρυθμίζεται ἡ ζωὴ ἐνὸς μεγάλου μέρους τῶν λαῶν τῆς γῆς, σχηματίζεται ἡ λειτουργία τοῦ κράτους ὡς ἀπόλυτος καὶ ὀλοκληρωτικὴ ἐξουσία συντρίβουσα πᾶσαν ἐλευθερίαν σκέψιν καὶ πράξιν καὶ ἐκμηδενίζουσα τελείως τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀνωτέραν ἀξίαν. Ἡ ὑλιστικὴ αὕτη κοσμοθεωρία ἐγένεν ἀγὼν καὶ μάχη καὶ γιγαντιαία πάλη ἐντὸς τῆς συγχρόνου Ἱστορίας μεταξὺ τῶν λαῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Συγκροτοῦνται καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἰς δυνάμεις ὀλέθρου, ἔτοιμοι νὰ ἐπιπέσουν κατ' ἀλλήλων, οἱ μὲν διὰ νὰ σώσουν τὰς πολιτικὰς τῶν ἐλευθερίας καὶ τὴν πνευματικὴν τῶν παράδοσιν, οἱ δ' ἄλλοι διὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν ὑλιστικὴν τῶν θεωρίαν, τοὺς εὐδαιμονιστικοὺς σκοποὺς τῆς ζωῆς ὡς πρώτας ἀξίας, καὶ τοὺς ἀπολυταρχικοὺς τρόπους τῆς διοικήσεως τῶν. Ὅλη ἡ βιομηχανικὴ πρόοδος, ὡς τεχνικὴ τελειότης, προορίζεται διὰ τὸν φονικώτερον τῶν πολέμων.

Εἰς τὸ μέσον τῆς τρομερᾶς αὐτῆς συμπίεσεως, ποῦ ἀσκεῖται ἐκατέρωθεν, εὐρέθη τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος. Ἐπὶ ἔτη οἱ βόρειοι λαοὶ ἐκήρυξαν ἀμείλικτον δόλιον πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἠρήμωσαν τὴν ἑλληνικὴν γῆν, ἐξηναγκασαν εἰς ἐκπατρισμὸν ἑκατοντάδας χιλιάδων ὁμογενῶν, ἐπυρπόλησαν ὀλόκληρα χωρία, ἐνήργησαν ἀρπαγὴν δεκάδων χιλιάδων ἑλληνοπαίδων, ἠπειλήσαν νὰ ἀφανίσουν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος-κράτος ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς εἶναι μεγάλη ἠθικὴ δύναμις. Ἡ παραδοσις τῆς εἶναι παράδοσις κατ' ἐξοχὴν πνευματικὴ. Ἡ ζωὴ τῆς εἶναι φῶς, ποῦ φωτίζει διὰ μέσου ὄλων τῶν αἰώνων ὄλον τὸν κόσμον. Ὅλοι οἱ ἀγῶνες τῆς, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, κατὰ τὸν μεσαίωνα, τὸν τελευταῖον αἰῶνα καὶ τὰς προσφάτους γιγαντομαχίας τοῦ Γράμμου, τοῦ Βίτσι καὶ τοῦ Μπέλλες, ἦσαν ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ λάμψις τοῦ πνεύματος, ἡ ἐξ ἀποκαλύψεως χριστιανικὴ ἀλήθεια ἐξεπορεύθη καὶ ἐξηγήθη διὰ τοῦ περιουσίου λαοῦ τῆς Ἑλλάδος εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Αἰῶνες καὶ βιώματα προγονικὰ θρησκευτικὰ καὶ πνευματικὰ βαρύνουν τὴν ζωὴν τῆς σεβασμίας Ἑλλάδος. Ἡ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ σύνθεσις τοῦ ἀρχαίου ἀπολλωνεῖου φωτὸς ὡς σχήματος χαροποιῦ καὶ τοῦ θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐστερέωσε καὶ ἐγκαθίδρυσε τὸν Χριστὸν ἐντὸς τῆς Ἱστορίας, τὸν ἀνεστήλωσεν ὡς τὸ κέντρον τῆς, ὡς τὸν θεμελιώδη σκοπὸν τῆς, καὶ οὕτω ἔθεσε τὰ θεμέλια κατ' τὰς βάσεις τοῦ γνησιοῦ πολιτισμοῦ ὄλων τῶν λαῶν τῆς γῆς. Ἡ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐξέπεμψε τὸ ἑλληνοχριστιανικὸν φῶς εἰς ἑκατομ-

μύρια λαῶν τῆς Ἑγγυῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν βορειοανατολικῶν χωρῶν.

Προδίδεται ἐν τούτοις σήμερον τὸ αἰώνιον αὐτὸ χαροποιὸν φῶς καὶ ὑφθονταὶ ἀνθρώπιναι μορφαὶ καὶ ἀνθρώπινα πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ συστήματα ὡς μέσα λυτρώσεως τοῦ κόσμου. Αἱ ὀδύνη δὲ τῆς ζωῆς, τὸ κακὸν καὶ ὁ θάνατος ὀδηγοῦν τὸν πονεμένον ἀνθρώπον εἰς ἀναζητήσιν θεοῦ Λυτρωτοῦ. Καμμία ἀνθρώπινη ἐπινόησις, καμμία εὐδαιμονιστικὴ μορφή τῆς ζωῆς, κανένα ἀνθρώπινον κύρος, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν πόνον τοῦ βασανιζομένου ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Ἰησοῦς, ὡς λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, εἶναι ὁ βαθυτέρος Λόγος τῆς ζωῆς καὶ τῆς Κτίσεως ὅλης. Ἡ σύμπραξις τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ σαρκωθέντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ μόνη δύναμις ποῦ λυτρώνει, ποῦ φωτίζει, ποῦ μεταμορφώνει καὶ θεώνει τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωὴν, εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ πολιτισμοῦ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ὄλονεν κατάκτησις τῆς θείας ἀληθείας εἶναι ὁ ἐκάστοτε θρίαμβος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, εἶναι ἡ ἐν μέρει ἢ ἡ ἐν ὅλῳ βίωσις τῆς θείας βασιλείας εἰς τὸν κόσμον.

Οἱ ἥρωες τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως ἐμπνέονται. Ἡ πίστις των, οἱ ἥρωισμοὶ των, εἶναι παλμοὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας δι' αὐτὸ αἰ νικαί των, οἱ θρίαμβοι των, εἶναι θρίαμβοι τῆς ἀληθείας, ποῦ συγκινοῦν ὅλον τὸν κόσμον. Τὸ νέον αὐτὸ ἔτος ἀνατέλλει ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς χαροποιὸν καὶ γεμᾶτο ἐλπίδας κάλλιτέρου μέλλοντος. Εἰς τὴν πάλην τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους, εἰς τὸν ἀγῶνα μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης μεταιοδοξίας, νικητῆς δὲν δύναται νὰ εἶναι ὁ ἀνθρώπος μετὰ τοὺς ἐπισημασμένους καὶ σκοτεινοὺς ὑπολογισμοὺς του. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ὡς τὸ πλήρωμα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, Ἐκεῖνος θὰ λάμψῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸν κόσμον. Ἡλιος τῆς δικαιοσύνης δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὁ ἀπογυμνωμένος ἀπὸ κάθε πίστιν εἰς πνευματικοὺς κόσμους. Ἡλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ ἰδανικῶν τῶν λαῶν τῆς γῆς καὶ φῶς τῆς ἱστορικῆς των πορείας εἶναι ὁ Χριστός.

Μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος ἴσταται πάντοτε ὄρθιον καὶ ἠρωϊκὸν ἐνώπιον οἰασθῆποτε ἐγκληματικῆς ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς πολιτικῆς του ἀνεξαρτησίας. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν πρόκειται νὰ καμφθῇ ποτέ. Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἠθικῶν δυνάμεων τῶν ἐλευθέρων λαῶν, ὑπὸ οἰανδῆποτε μορφήν, πολιτικὴν, στρατιωτικὴν, οἰκονομικὴν, εἶναι μία σταθερὰ ἐλπίς τοῦ κόσμου διὸ δὲν θὰ αἰματοκυλισθῇ ἐκ νέου ἡ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ νέα παγκόσμιος αἱματηρὰ σύγκρουσις τῶν ἔθνων.

Ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης

καὶ τῆς εἰρήνης, τὸ ἀδιάσειστον θεμέλιον τοῦ πολιτισμοῦ ἐδραιωμένοι καὶ ὑπὸ τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν μας παραδόσεων ἐμπνεόμενοι, δυνάμεθα ἀφόβως νὰ ρυθμίσωμεν τὴν ἐργασίαν μας, τοὺς μόχθους μας, νὰ ἀποδυσθῶμεν εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς τόσῳ ἀδίκως δοκιμασθείσης χώρας μας· ὑποβαλλόμενοι δὲ εἰς ἓνα πνεῦμα ἐκουσίας θυσίας χάριν τῶν ἄλλων πρὸς ἐπικράτησιν μιᾶς δικαιοτέρας κοινωνικῆς τάξεως ἐντὸς τῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους, θέλομεν μεταβάλλῃ τὰς ἐλπίδας, ποῦ σημειώνει ὁ νέος ἐνιαυτός, ἀπὸ τὰς πρόσφατους νίκας τῶν ἠρωϊκῶν ἀγῶνων τῶν υἱῶν τῆς Ἑλλάδος, εἰς πραγματικότητας πάσης δημιουργίας καὶ χαρᾶς, εἰς θεμελίωσιν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς διαρθρώσεως τοῦ κράτους, εἰς ἀνανέωσιν τῆς λάμψεως τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους.

† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΙΕΡΟΝ ΕΤΟΣ ;

Μὲ τὴν εἴσοδον τοῦ 1950 εὐρισκόμεθα εἰς τὸ μέσον τοῦ αἰῶνος, μεταξὺ 1900 καὶ 2000. Καὶ εἶνε καθήκόν μας νὰ ἐξετάσωμεν ὀλίγον τὰς παρούσας παγκοσμίους περιστάσεις καὶ τὴν σημασίαν των, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς γνώσεως.

Ὅλοι οἱ ὑγιᾶς σκεπτόμενοι συμφωνοῦν διζοῦμεν σήμερον εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον κρισίμου καὶ σημαντικὰς περιόδους τῆς ἱστορίας, —εἰς μίαν ἐποχὴν ἐξαφνικῶν δυνατῶν ἀλλαγῶν, ὅποτε βασιλεία καὶ αὐτοκρατορίαι πίπτουν καὶ ἡ ἐν γένει κοινωνικὴ τάξις εὐρίσκεται ἐν ζυμῶσει καὶ ἐν ἐξελίξει.

Σκεφθῆτε τί ἔχομεν ἰδεῖ κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Ὅλοι ὅσοι εἴμεθα 50 ἐτῶν —ἢ ἔστω καὶ 45 ἢ 35 ἐτῶν— ἐπεράσαμεν ἀπὸ δύο παγκοσμίους συρράξεις καὶ εἴδομεν δύο φορές τὴν γῆν νὰ μεταστρέφεται εἰς εἰρήναια. Τὰ ἀνθρώπινα βάσανα εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἀπροχώρητον μέσα εἰς τοὺς μεγαλυτέρους πολέμους, εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τὰς ἀσθενείας. Ἦσαν πραγματικῶς περίεργα τὰ χρόνια αὐτά, ἀλλὰ τώρα νέα ἐξελίξεις ἐλκύουν τὴν προσοχήν μας.

Πρῶτον εἶναι ἡ ταχεῖα καὶ δυσολίανος μετασχημάτισις τῆς Ἀσιατικῆς Ἠπείρου. Ἡ ἐπανάστασις τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς κατὰ τῆς Δύσεως λαμβάνει διαστάσεις. Δεύτερον εἶνε ἡ ἀνακάλυψις τῆς «ἀτομικῆς» δυνάμεως, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν προπαρασκευὴν «ἀτομικῶν» ἐξοπλισμῶν. Ποτέ εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν δὲν εἶχον εὐρεθῆ τόσον δυνατὰ δπλα καταστροφῆς. Τώρα, διὰ πρώτην φοράν, ὁ ἀνθρώπος ἡμπορεῖ νὰ καταπλῆ ὀλοκλήρους πόλεις καὶ νὰ ἐξαλειφῇ ὀλόκληρα ἔθνη εἰς μίαν στιγμὴν. Ἐνῶ τὰ ἔθνη ὁμιλοῦν τώρα περὶ εἰρήνης· εἰς τὸ Lake Success, εἰς τὰ χημικὰ ἐργαστήριά των προπαρασκευάζονται δι' «ἀτομικῶν» πόλεμον. Εἰς τὰς ἀποθήκας μαζεύονται «ἀτομικαί» βόμβαι καὶ

αυτό σημαίνει ἔν πράγμα: τὸ προσεχὲς τέλος τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Τρίτον εἶνε ἡ ἐξάπλωσις τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας εἰς ἀριθμὸν καὶ εἰς κτηματικὰς περιουσίας. Ἡ θρησκευτικοπολιτικὴ αὐτῆ ὀργάνωσις, ὁ Ρωμαιοκαθολικισμὸς, ἀδυνατίζει ἴσως κάπως εἰς τὴν γηραιάν Εὐρώπην, προσπαθεῖ ὅμως νὰ δυναμώσῃ περισσότερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸ ἐπιτυγχάνει. Τέταρτον εἶνε ἡ πορεία τῶν γεγονότων εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἡ ἔξοδος τῶν ἀράβων ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γῆν—ἐκτὸς ἀπὸ μίαν μόνον μικρὰν περιοχὴν τῆς Ἱερουσαλήμ— εἶναι ἴσως πολὺ σημαντικὸν σημεῖον τῶν καιρῶν.

Αὐτὰ τὰ πρωτοφανῆ γεγονότα βλέποντες ἴσως οἱ διάφοροι λαοί, ἔχουν ἤδη σχεδιάσει νὰ καταστήσουν τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰῶνος ἔτος τοῦτο ἔτος μεγάλης πνευματικῆς σπουδαιότητος. Ὅλοι ἠκούσαμεν διὰ τὸ σχέδιον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας νὰ κάμῃ τὸ ἔτος τοῦτο, τὸ 1950, «ἔτος ἱερὸν» μὲ προσκυνηματικὰς ἐκδρομὰς εἰς Ρώμην, μὲ συχνὰς δημοσίας ἐμφανίσεις πρὸ τοῦ Πάπα, μὲ ἀφθονίαν ἴσως συγχωροχαρτιῶν καί, βεβαίως, μὲ διανομὴν καθολικῆς φιλολογίας εἰς κάθε σπῆτι τῶν Ἠν. Πολιτειῶν.

Ἐκ παραλλήλου, δὲν θὰ μείνουν ὀπίσω τὰ ἡγετικά προτεσταντικά θρησκευτικὰ Σώματα. Καὶ αὐτὰ ἔχουν σχεδιάσει νὰ κάμουν τὸ 1950 ἔν εἶδος Ἱεροῦ Ἔτους. Τριάκοντα ὀκτῶ θρησκευτικὰ ἀποχρώσεις ἀπεφάσισαν νὰ συνεργασθοῦν εἰς τὰς προσπάθειας τῶν ὅπως κάμουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερους ἀπὸ τὰ 65 ἑκατομμύρια τῶν μὴ ἐκκλησιαζομένων νὰ ἐκκλησιαζῶνται καὶ νὰ ἐργάζωνται διὰ τὸν Χριστόν. Ὑπὸ τὸ σύνθημα «ἡ Ἀμερικὴ διὰ τῶν Χριστῶν» βαδίζουσιν κατὰ τοῦ κοσμικισμοῦ καὶ τῆς ὕλης. Καὶ αὐτὸ δεικνύει ὅτι τὸ 1950 θὰ φέρῃ πολλοὺς εἰς τὸν Χριστόν· θὰ εἶνε ἔτος θρησκευτικῆς δράσεως καὶ προσωπικῆς ψυχικῆς καλλιτερεύσεως· θὰ εἶνε δηλαδὴ ἔν πραγματικῶς Ἱερὸν Ἔτος διὰ πολλοῦς.

Ἡ ἐκκλησις τοῦ «ἑτοιμάζου τοῦ ἐπικαλεῖσθαι τὸν Θεόν» γίνεται· καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπορρίψῃ μίαν τοιαύτην ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα εἰς μίαν τοιαύτην ἐποχὴν. Ἄς στρέψωμεν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ὄλην τὴν καρδίαν μας ἀποφασίζοντες ὅπως τὸ ἔτος αὐτὸ εἶναι δι' ἡμᾶς ἔτος πραγματικῶς ἱερὸν, μὲ μεγάλας ἐνοράσεις, μὲ δυνατὰς βλέψεις, μὲ ὕψηλά σχέδια, μὲ ὠραία ἔργα διὰ τὸν Θεόν καὶ δι' ἡμᾶς. Ἄς κηρύξωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι τὸ ἔτος αὐτὸ ὡς ἔτος ἱερὸν.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΓΙΔΗΣ

Ἐπίσκοπος Νύσσης

* Ὁ εὐεργετὴν πρέπει νὰ λησμονῆ τὴν εὐεργεσίαν του, ὁ δὲ λαμβάνων αὐτήν, οὐδέποτε.

* Διὰ τοῦ πυρὸς δοκιμάζεται ὁ χρυσός, καὶ διὰ τῆς δυστυχίας ὁ εὐσεβής.

ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προηγουμένου φύλλου μέχρι τῆς σήμερον ἐλήφθησαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ αἱ ἀκόλουθοι διὰ τὸ παιδομάζωμα ἀπαντήσεις :

Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας Πριμᾶτου τῆς Ἀγγλίας.

10 Ἰανουαρίου 1950

Α. Μακαριότητα Σπυριδῶνα

Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Μητροπολίτην Ἀθηνῶν

Εἰς Ἀθήνας

Μακαριώτατε,

Ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος δικαίως ἐκφραθεῖσα ἀγανάκτησις διὰ τὴν παρὰ φύσιν ἀρπαγὴν χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων εἰς ξένας χώρας εὗρεν ἀπήχησιν παρὰ τῷ Ἀγγλικῷ λαῷ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν καὶ μισεῖ τὴν πείσιν. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου σφαγέντων νηπίων, ὅτε ἡ Ἑλλάς ὡς ἄλλη Ραχὴλ ἠτοιμάζετο νὰ θρηνησῇ τὰ τέκνα τῆς, ἐξέδωκα ἐπὶ τοῦ θέματος ἐγκύκλιον πρὸς τὸν Χριστεπώνυμον πληρῶμα τῆς Ἀγγλίας, ἧς ἀντίγραφον ἐσωκλείω.

Προσθέτω τὰς προσευχὰς μου εἰς τὰς ὑμετέρας, ἵνα τὰ παιδιά ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν καὶ τὴν πατρίδα τῶν,

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου εἴη μεθ' ὑμῶν, Μακαριώτατε, καὶ μετὰ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

GEOFFREY

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Ἐγκύκλιος ἔχει ὄδε :

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

«Ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῶν Ἑλληνοπαίδων»

Ὁ Πριμᾶτος ἐν «συμπαθείᾳ καὶ προσευχῇ» τὴν προσεχῆ Κυριακῆν.

«Ἀπεχθῆς καὶ ἐσκεμμένη πρᾶξις τῆς Κομμουνιστικῆς βίας».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντέρμπουρου ἐξέδωκε τὴν ἀκόλουθον ἐγκύκλιον :

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὤρισε τὴν 29 Δεκεμβρίου ὡς ἡμέραν ἐθνικοῦ πένθους διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης αὐτῆς τῆς χώρας, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ, ὤρισεν ὡς ἡμέραν πένθους τὴν Κυριακῆν, 1ην Ἰανουαρίου. Κατόπιν ἀπεχθῶς καὶ ἐσκεμμένης πράξεως τῶν κομμουνιστικῶν δυνάμεων, πολλὰ χιλιάδες Ἑλληνοπαίδων ἀπήχθησαν ἀπὸ τὰς ἐστίαις τῶν, τὰ χωρία τῶν καὶ τὸν τόπον τῶν πρὸς ἄγνωστον τύχην. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ Χριστεπώνυμου πληρῶματος αὐτῆς τῆς χώρας, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ἀδίκως σφαγέντων ἀθῶων νηπίων τῆς Βηθλεέμ, εἶναι νὰ συμμετάσχη ἐν συμπαθείᾳ καὶ προσευχῇ μετὰ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τὴν προσεχῆ Κυριακῆν.

29 Δεκ. 1949

ΤΖΕΦΡΥ Καντέρμπουρου

Τοῦ Ἐπισκόπου Νορβηγίας :

Εἰς ἀπάντησιν ὑμετέρου τηλεγραφήματος πληροφορῶ ὑμᾶς ὅτι ἀνελάβομεν ἰσχυρὰν ἐκστρατείαν ἐν Νορβηγίᾳ διὰ τὸν ἐπαναπατρισμὸν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Λαμβάνω καθ' ἑκάστην ἐπιστολὰς συμπαθείας καὶ ἐνισχυσεως ἐκ διαφόρων κύκλων, ἃς διαβιβάζω πρὸς τὸν κ. Τρύκβε Λή.

Ἐπίσκοπος Ἀϊβιντ ΜΠΕΡΓΚΡΑΒ

Τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἐν Ἑλβετίᾳ Καθολ. Ἐκκλησίας :

Πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνα.

Μακαριώτατε,

Μετὰ μεγάλης θλίψεως ἔλαβον γνῶσιν τῆς ὑμετέρας ἐκκλήσεως. Τὴν ἔδωκα πρὸς δημοσίευσιν καὶ τὴν παρέπεμψα καὶ εἰς τὴν ἐν Γενεύῃ Γραμματεῖαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ Χριστιανικὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλβετίας καὶ ἐγὼ συμμεριζόμεθα ὀλοψύχως τὴν φρικώδη μοῖραν, ἣ ὁποία ἐπληξε τὴν Ἐκκλησίαν ὑμῶν καὶ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν διὰ τῆς ἀρπαγῆς τῶν παιδιῶν.

Ἐμπιστευόμεθα τὰ ἀτυχεῖς παιδιὰ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἀπαλύνη τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τῆς βίας, οἱ ὅποιοι ἠχμαλύσαν τὰ παιδιὰ, ἵνα κατανοήσωσι τὴν διαπραχθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ἀδικίαν. Εἴθε διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ νὰ εὐρεθῶσιν ἄνθρωποι φρόνιμοι καὶ ἀνδρείοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἐξεύρωσι μέσα καὶ τρόπους ἵνα δυνηθῶσι νὰ ἀποδώσωσι τὰ παιδιὰ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν πατρίδα. Ἐστὲ βέβαιος, Μακαριώτατε, ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑμῶν, διὰ τὰς προσευχὰς μας καὶ διὰ τὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν.

Ἐμέτερος ἐν Χριστῷ

Dr ADOLPHE CŪRY

Ἐπίσκοπος

Τοῦ Ἀντιβασιλέως τοῦ Ἰράκ :

Βαγδάτη

Α. Μ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν

Εἰλικρινῶς συγκινηθέντες ἐκ τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἐκκλήσεως τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος παρέχω τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας εἰς τοὺς ἀρμοδίους Ἰρακίνοὺς ἐπίσημους ὅπως θεθῶσιν εἰς ὄρασιν.

ΑΜΠΙΝΤΟΥΛΑΧ

Ἀντιβασιλεὺς τοῦ Ἰράκ

Τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας :

Πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν

Βαθῶς συγκινηθὲν ἐκ τῆς ἐκκλήσεως ὑμῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνοπαίδων τῶν ἀπαχθέντων ἐκ τῶν οἰκογενειῶν τῶν, δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω τὴν ὑμετέρον Μακαριότητα, ὅτι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ προβαίη εἰς διαβήματα, ὡς μέχρι σήμερον ἔπραξε, ὅσον εἰς τὰς συνελύσεις τοῦ Ο.Η.Ε. ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ πεδίου ὅπως ἐπιτευχθῇ ὁ ἐπαναπατρισμὸς τῶν παιδιῶν αὐτῶν.

Μετὰ πολλῆς προθυμίας θὰ παρέχω τὴν ἐνίσχυσιν μου εἰς πᾶσαν πρότασιν ἱκανοποιητικοῦ διακονοτισμοῦ τῆς θλιβερᾶς ταύτης ὑποθέσεως.

ΒΕΝΣΑΝ ΩΡΙΟΛ

Ἡ Βελγικὴ Πρεσβεῖα Ἀθηνῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακαριώτατον τὸ κάτωθι ἔγγραφον :

Μακαριώτατε,

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκηψ Ἀντιβασιλεὺς τοῦ Βελγίου ἠϋδόκησε νὰ με ἐπεφορτίσῃ νὰ ἀνακοινώσω εἰς τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅτι ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον ἀπεστείλατε Αὐτῷ ἐν σχέσει μὲ τὴν τύχην τῶν ἀτυχῶν ἐξορίστων Ἑλληνοπαίδων. Ἡ Α. Β. Υ. ἰδιαιτέρως συνεκινήθη ἐπὶ τῷ συγκινητικῷ τούτῳ μηνύματι εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς Α. Β. Υ. ἐνῶν καὶ ἐγὼ τὰς πλέον ἐνθέρμους εὐχὰς μου διὰ τὴν ταχείαν ἐπανόρθωσιν τῆς ἀδικίας ταύτης.

Παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα νὰ δεχθῇ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ὑψηλῆς μου ὑπολήψεως.

Ο ΒΕΛΓΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ

Τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐστραλίας :

Καμπέρα - Αὐστραλίας

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Ἑλλάδος

Ἀθήνας

Ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ὑμετέραν Μακαριότη-

τα διὰ τὸ τηλεγράφημά σας τῆς 28 Δεκεμβρίου μὲ τὴν ἔκφρασιν τῶν εὐχῶν σας ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς μου εὐτυχίας καὶ τοῦ Αὐστραλιανοῦ λαοῦ.

Μόνιμος καὶ σταθερὰ ἦτο ἡ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐστραλίας νὰ προτρέπῃ τὴν ἔγκαιρον ἐπιστροφήν τῶν Ἑλληνοπαίδων εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν εἰς Ἑλλάδα καὶ θὰ συνεχίσῃ νὰ πράττῃ πᾶν τὸ δυνατόν ἐντὸς τῆς σφαίρας τῆς ἐπιρροῆς τῆς νὰ βοηθήσῃ αὐτά.

R. G. MENTZIES

Πρωθυπουργὸς τῆς Αὐστραλίας

Τῆς Δομινικανῆς Δημοκρατίας :

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσω τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, εἰς ἀπάντησιν τοῦ τηλεγραφήματος Αὐτῆς ἀπευθυνθέντος πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Πρόεδρον κ. Τρουγίλο τὴν 28 Δεκεμβρίου καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν ὁδηγιῶν, ὅτι ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις ἐψήφισε τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, τὴν συνιστῶσαν τὸν ἐπαναπατρισμὸν τῶν Ἑλληνοπαίδων, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦ νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὴν ἀνθρωπιστικὴν ἔκκλησιν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, τὸ καθ' ἡμᾶς ὑπουργεῖον παρέχει ὁδηγίας πρὸς τὴν ἀντιπροσωπεῖαν αὐτοῦ παρὰ τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη ἵνα αὕτη καταβάλῃ προσπάθειαν ὥστε ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις νὰ πραγματοποιηθῇ ἐντὸς τῆς μεγαλυτέρας δυνατῆς συντομίας. Ὑποβάλλω πρὸς τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα τὴν ἔκφρασιν τῆς μεγάλης μου ἐκτιμῆσεως.

ΒΙΡΓΙΔΙΟΣ ΝΤΙΑΖ

Ἐπιμενιστὴς τῶν Ἐξωτερικῶν

Τοῦ Προέδρου τῆς Νικαράγουας :

Εὐχαρίστως θὰ δώσωμεν ὁδηγίας εἰς τοὺς ἐκπροσώπους μας εἰς τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη, ὥστε νὰ παράσχουν τὴν ὑποστήριξιν τῶν ὑπὲρ τῆς εὐγενοῦς ὑποθέσεως τῶν χιλιάδων παιδιῶν τῆς ἀδελφῆς χώρας, ἅτινα ἀδίκως πάσχουν.

Ὁ Πρόεδρος POMAN

Τοῦ ἀρχιραββίνου τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ

Ἀναφερόμενος εἰς τὴν συγκινητικὴν Σας ἔκκλησιν, Σας πληροφορῶ ὅτι ἦλθον εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς χώρας μου, εὐελπιστῶν ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἰσραήλ θὰ πράξῃ πᾶν τὸ δυνατόν.

Σας διαβεβαίω ὅτι ὁ Ἰουδαϊσμός, τὸ μόνον ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ ἕνεκα τῆς θρησκείας του πάσχον ἔθνος, αἰσθάνεται θερμότητα συμπαθείαν πρὸς τὰς ἀτυχεῖς μητέρας τῶν ἀπαχθέντων παιδιῶν. Προσευχόμεθα ὑπὲρ τῆς ταχείας ἐπανόδοῦ τῶν παιδιῶν αὐτῶν.

Μετὰ τῶν φιλικωτέρων χαιρετισμῶν

πρὸς τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα

ΧΑΛΕΒΙ ΧΕΡΤΣΟΓΚ

Ἀρχιραββίνος τοῦ Ἰσραήλ

Τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ :

Πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν.

Τὸ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1949 τηλεγράφημα τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος προὐκάλεσε βαθυτάτην συμπάθειαν.

Ὁ ἑβραϊκὸς λαός, ἀπολέσας πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς τυραννίας σφαγιασθέντων παιδιῶν του κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον, συμμετέχει πλήρως εἰς τὴν ὀδύνην τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου, τῶν ὁποίων τὰ νεαρὰ παιδιὰ βιαίως ἀνηρπάγησαν.

Ἡ Ἰσραηλιτικὴ Ἀποστολὴ εἰς τὸν Ο.Η.Ε. ἀπολύτως ὑπεστήριξε τὴν προταθείσαν λύσιν κατὰ τὴν τετάρτην κανονικὴν σύνοδον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς 5 Δεκ. 1949, ἐπιμείνασα ὅπως πᾶν κράτος κατακτατοῦν Ἑλληνοπαιδὰς λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν ταχείαν ἐπιστροφήν τῶν εἰς τὰς ἐστίας τῶν.

Ἡ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως υἱοθετηθεῖσα αὕτη ἀπόφασις ἦτο ὁμόθυμος καὶ εἰλικρινῶς ἐλπίζω, ὅτι μία εἰρη-

νική και ικανοποιητική λύσις τοῦ προβλήματος αὐτοῦ
 ἢ ἀ εὐρη καὶ τὴν ταχειάν της ἐκτέλεσιν.

ΔΑΒΙΑ ΜΠΕΝΚΟΥΡΙΟΝ

Πρωθυπουργός τοῦ Ἰσραήλ

Πληροφορία ἐκ Στοκχόλμης ἀναφέρουν ὅτι ἡ Σουηδικὴ Ὀμοσπονδία Γυναικείων Ὄργανώσεων ἀπέστειλεν καὶ δεύτερον ψήφισμα διαμαρτυρίας καὶ ἔκκλησιν πρὸς τὸν Γ. Γραμματέα τοῦ Ο.Η.Ε., ὡς καὶ τὴν Διεθνή Συνομοσπονδίαν Γυναικείων Ὄργανώσεων. Τοιαῦτα τηλεγραφήματα ἀπέστειλαν ἐπίσης ὁ ἐν Στοκχόλμῃ Σύνδεσμος Ἀμερικανίδων Γυναικῶν, ὁ Ἑλληνοσοῦδικός Σύνδεσμος Στοκχόλμης, ὁ Σουηδικός Ἐρυθρός Σταυρός, ὁ Σουηδικός Ὄργανισμός Προστασίας Παίδων. Ἐπίσης αἱ Σουηδικαὶ ἐφημερίδες «Στόκχολμς Τίνδινγκεν», «Ντάγκενς Νιούχετερ», «Μόργκον Τίνδινγκεν», «Σβένσκα Νταγκμπλάδετ», «Γιότεβουργκς Πόστεν», «Γιότεβουργκς Χάνδελς Τίνδινγκεν», καὶ ἄλλαι ἐδημοσίευσαν σειρὰς ἄρθρων στηλιτευόντων τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα τῆς ἀπαγωγῆς καὶ κατακρατήσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Ἀπὸ τὴν πληθώραν τῶν τηλεγραφημάτων, ἅτινα καθημερινῶς κατακλύζουν τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, παραθέτομεν κατωτέρω ἓν χαρακτηριστικὸν τῶν μεθόδων τοῦ σλαβοδούλου συμμορισμοῦ:

Πληθυσμός πόλεως καὶ ἐπαρχίας Φιλιατῶν μετὰ ἐκπροσώπων χωρίων θρυλικῆς Μουργκάνας ὑποβάλλει ὑμῖν θερμὴν ἱκεσίαν ἵνα κατὰ νέαν ἐθνικὴν προσπάθειάν σας πρὸς διάσωσιν ἑλληνοπαίδων ἀπαχθέντων ὑπὸ συμμοριτῶν λάβητε μέριμναν ὥστε ἀφεθῶν ἐλευθεροὶ καὶ ἐπαναπατρισθῶσιν χίλιοι διακόσιοι κάτοικοι χωρίων Βαβουρίου, Λεῖα, Ἀσπροκκλησιῶν, Τσαμαντὰ καὶ Πόβλας, ὅποιοι ἀπαχθέντες βιαίως ὑπὸ συμμοριτῶν κατὰ Σ(β)ριον 1947 εὐρίσκονται ἐγκλειστοὶ στρατόπεδα συγκεντρώσεως εἰς Οὐγγαρίαν παρὰ Βουδαπέστην. Πρόκειται περὶ γερόντων καὶ παιδῶν διατρεχόντων ἔσχατον κίνδυνον ἀφανισμοῦ καὶ διὰ τύχην ὁποίων ἀγωνία λαϊκῆ ψυχῆ. Εἶθε πανάγαθος Θεὸς στέψη διὰ ἐπιτυχίας ἐθνικωτάτην προσπάθειαν ὑμετέρας Μακαριότητος.

Τέκνα πειθήνια

Δημαρχῶν Φιλιατῶν ΚΥΡΚΟΣ

Πρόεδροι Συλλόγων Ὄργανώσεων καὶ Κοινοτήτων

ΜΑΛΛΙΟΣ, ΔΑΛΛΑΣ, ΑΘΑΝΑΣΑΚΟΣ,
 ΜΠΟΥΚΑΒΑΛΑΣ, ΤΣΙΓΚΟΣ, ΓΚΑΤΖΙΟΣ,
 ΑΛΗΓΙΑΝΝΗΣ, ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΤΡΥΦΩΝ

[1 Φεβρουαρίου]

Διεξοδική πραγματεία περὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τρύφωνος ἐδημοσιεύθη τῷ 1925 εἰς τὰ Acta Sanctorum¹, ἐν τῇ ὁποίᾳ περιελήφθησαν τὰ ἐξ ἑλληνικῶν πηγῶν μαρτυρικὰ Ἄκτα τοῦ ἁγίου, ἀφηγήσεις μετὰ θρύλλων περὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, δύο ἐγκώμια, ὡς καὶ βίος αὐτοῦ ἐκ διαφορῶν κωδίκων ἑλληνιστῶν καὶ ἐν λατινικῇ καὶ ἀρμενικῇ μεταφράσει. Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἔγραψε καὶ Συμεὼν ὁ Μεταφράστης², ὅστις ἐν τῇ διηγῆσει αὐτοῦ εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀρχαιότητα Ἄκτα ἐν λατινικῇ γλώσσῃ, προερχόμενα ἐκ σημειωμάτων, πιθανῶς ἐκ πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου, ὅπου προσήχθη καὶ ἐδικάσθη ὁ

μάρτυς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς διαλογικῆς ἀνακριτικῆς μορφῆς τῶν σημειωμάτων. Οὐδεμία μνεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου γίνεται εἰς τὰ ἀρχαῖα ῥωμαϊκὰ Μαρτυρολόγια τοῦ Beda, τοῦ Adon καὶ τοῦ Usuard, ὡς καὶ εἰς τὰ ῥωμαϊκὰ

Καλλενδάρια. Ἐν τῇ ἀξιολόγῳ ἐκ δόσει τῶν μαρτυρικῶν Ἄκτων τοῦ Ruinart¹ μετὰ τῶν ἀθηντικῶν Ἄκτων περιελήφθη καὶ τὸ μαρτύριον τῶν ἁγίων Τρύφωνος καὶ Ῥεσπικίου, τοῦ ὁποίου τὴν γνησιότητα ἀμφισβητοῦν οἱ ἐκδόται τοῦ πρό τιος (1940) ἐκδοθέντος ῥωμαϊκοῦ Μαρτυρολογίου².

Κατὰ τὰς ὑπ' ὄψιν πηγὰς, ἐπὶ Δεκίου ἐγένοντο καταγγελλοί εἰς τὸν Ἀκυλίνον, διοικητὴν τῆς Ἀνατολῆς, ἐναντίον τοῦ χηνοβοσκοῦ Τρύφωνος, ἤδη πρό πολλοῦ γνωστοῦ διὰ τὰς χριστιανικὰς αὐτοῦ ἀρετὰς. Τῇ βοηθείᾳ τοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως Ἀπαμείας Φρόντωνος ἀπεσταλλένοι συνέλαβον αὐτὸν καὶ ἔφερον δέσμιον εἰς τὴν Νίκαιαν, ὅπου καὶ ἐφυλάκισαν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Ἀκυλίνος, εἰς ἐρώτησιν περὶ τοῦ ὀνόματός του καὶ τί εἶναι τύχη, λαβὼν ἀπάντησιν παρὰ τοῦ Τρύφωνος ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν τύχην καὶ ἀρνεῖται νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, διέταξε νὰ βασανισθῇ. Οὗτος ὅμως ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας βασανιζόμενος δὲν ἐμεμψιμοίρησεν. Ἀναχωρήσας κατόπιν ὁ Ἀκυλίνος εἰς κυνήγιον διέταξε νὰ σύρωσι τὸν Τρύφωνα ἐπὶ στρώματος πάγου μέχρι τοσοῦτου, ὥστε τὰ πέλματα τῶν ποδῶν ἐσχίσθησαν, αὐτὸς δὲ ἰδὼν τὴν εὐστάθειαν αὐτοῦ ἐν τῇ πίστει διέταξε νὰ τὸν ἐπανακλείσουσιν εἰς τὴν φυλακὴν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Νίκαιαν ἐκ ταξιδίου εἰς ἄλλας πόλεις καὶ πιστοποιήσας ἐκ νέου τὴν εὐστάθειαν τοῦ μάρτυρος ἐν τῇ χριστιανικῇ πί-

Τοιχογραφία τοῦ παρεκκλησίου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν μ. Βασιλαῦ Μετεώρων τστ' αἰ.

μέρας ὁ Ἀκυλίνος, εἰς ἐρώτησιν περὶ τοῦ ὀνόματός του καὶ τί εἶναι τύχη, λαβὼν ἀπάντησιν παρὰ τοῦ Τρύφωνος ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν τύχην καὶ ἀρνεῖται νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, διέταξε νὰ βασανισθῇ. Οὗτος ὅμως ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας βασανιζόμενος δὲν ἐμεμψιμοίρησεν. Ἀναχωρήσας κατόπιν ὁ Ἀκυλίνος εἰς κυνήγιον διέταξε νὰ σύρωσι τὸν Τρύφωνα ἐπὶ στρώματος πάγου μέχρι τοσοῦτου, ὥστε τὰ πέλματα τῶν ποδῶν ἐσχίσθησαν, αὐτὸς δὲ ἰδὼν τὴν εὐστάθειαν αὐτοῦ ἐν τῇ πίστει διέταξε νὰ τὸν ἐπανακλείσουσιν εἰς τὴν φυλακὴν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Νίκαιαν ἐκ ταξιδίου εἰς ἄλλας πόλεις καὶ πιστοποιήσας ἐκ νέου τὴν εὐστάθειαν τοῦ μάρτυρος ἐν τῇ χριστιανικῇ πί-

1. Theodorici Ruinarti Acta martyrum sincera et selecta. A' 368.

2. Propylaeum ad Acta SS. Decembris. Martyrologium Romanum, Bruxellis, 1940, σ. 508.

1. Acta SS. Novem. IV, σ. 318-27 καὶ 329-73.

2. Migne 114, 1312-1328.

στει,διέταξε νά διατρήσουν δι' ἡλῶν τοὺς πόδας του καὶ νά τὸν σύρουν ἀνά τὰς ὁδοὺς ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὁ μάρτυς ὅμως ὠμολόγει ὅτι ἠσθάνετο ὅτι οἱ ἡλῶι δὲν διεπέρων τοὺς πόδας του, ἀλλὰ μόνον τὰ ὑποδήματά του. Κατόπιν διέταξε νά σύρουν αὐτὸν κατὰ γῆς ἐκτάδην μέχρις οὗ ὁ μάρτυς ἐξησθένησεν, εἶτα δὲ νά διατρήσουν τὰς πλευράς του δι' ὀνύχων καὶ νά καίωσιν αὐτὸν διὰ λαμπάδων, ὅποτε ἐνεφανίσθη εἰς τὸν μάρτυρα ἄγγελος κρατῶν πολῦτιμον στέφανον. Παρὰ ταῦτα, ὁ Ἀκυλῖνος παρήγγειλε τὴν συνέχισιν τῶν βασάνων. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐπέταξε τὴν μαστίγωσίν του διὰ σιδηρῶν μαστίγων καὶ ἔπειτα τὴν ἀποκεφάλισίν του, ἧτις ἐγένετο ἐν Νικαίᾳ τῷ 250¹.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ μάρτυρος Τρύφωνος τῆ 1ῃ Φεβρουαρίου², ἐνῶ ἡ Δυτικὴ τῆ 10ῃ Νοεμβρίου³. Ὁ Ruinart ὀρθῶς δεχεται ὅτι ὁ ἅγιος Τρύφων ἐμαρτύρησε κατὰ Φεβρουάριον, διότι ἡ 1ῃ Φεβρουαρίου ἀσφαλῶς θὰ ἦτο γνωστοτέρα ἡμερομηνία εἰς τοὺς χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς, ἐφ' ὅσον τὸ μαρτύριον ἐγένετο ἐν Ἀνατολῇ, ἐνθα ἡ μνήμη του ἐτιμᾶτο καὶ τιμᾶται ἔτι ὅλως ἰδιαιτέρως, ἦσαν δὲ ἀφιερωμένοι εἰς μνήμην του πολλοὶ ναοί. Ἐπὶ πλέον εἰς τὰ Ἄκτα σαφῶς λέγεται, ὅτι ὁ ἅγιος ἐμαρτύρησε «μηνὶ Φεβρουαρίῳ πρώτῃ». Προσθετέον ὅτι εἰς τινὰ λατινικὰ Καλλενδάρια, ὡς π. χ. εἰς τὸ Καπουανόν, συνταχθέν κατὰ τὸν ἰα' ἢ ιβ' αἰῶνα, ὡς καὶ εἰς τὸ ἀρχαιότατον Καλλενδάριον τῆς Νεαπόλεως, ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου τίθεται τὴν 3ῃν Φεβρουαρίου⁴.

Ὁ τόπος, ἐνθα κατ' ἀρχὰς ἐτιμᾶτο ὁ ἅγιος, φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ κώμη τῆς Σαμψάδου, οὐ μακρὰν τῆς Ἀπαμείας τῆς Φρυγίας εὐρισκομένη, πλὴν ἄγνωστος. Ἀλλ' ἐπειδὴ φέρεται ὅτι ὁ μάρτυς ὠδηγήθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας ὅπου καὶ ὑπέστη τὸ μαρτυρικὸν τέλος, δεῖον νά δεχθῶμεν ὅτι ἐνωρίς καὶ ἐκεῖ ἐτιμᾶτο. Ἐν ΚΠόλει ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Τρύφωνος ὑπῆρχον δύο ναοί, ὧν ὁ μὲν ἦτο περικαλλής, ἀνηγέρθη δ' ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ περὶ τοῦ ὁποῦ ὁ Προκόπιος γράφει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος «καὶ Τρύφῳνι ἀνέθηκεν ἱερὸν μάρτυρι πόνῳ τε καὶ χρόνῳ πολλῷ εἰς κάλλος ἀποτετορνευμένον ἀμύθητον ὅλως ἐν τῇ τῆς πόλεως ἀγυίᾳ, ἢ τοῦ Πελαργοῦ ἐπάνυμος ἐστὶ»⁵, ὁ δὲ ἀνηγέρθη ὑπὸ

τοῦ Ἰουστίνου β'. Εἰς τὸν Ἰουστινιανὸν ἀ' ἀποβίδουν ὡσαύτως τινὲς τὴν ἀνέγερσιν ναῶν ἐν ΚΠόλει εἰς τιμὴν τοῦ ἁγ. Τρύφωνος «εἰς τὰ Εὐβούλου» καὶ «τὰ Βασιλίσκου»¹. Ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Τρύφωνος ὑπῆρχεν ἔκπαιλαι καὶ μονή, διότι ἐν τῇ συνόδῳ, τῇ συγκληθείσῃ ἐν ΚΠόλει (536) ἐπὶ Πατριάρχῳ Μηνᾷ κατ' Ἀνθίμου καὶ Σεβήρου, παρίσταται καὶ «Θεόδωρος πρεσβύτερος καὶ ἡγούμενος μονῆς Τρύφωνος»².

Τὰ ἰ. λείψανα τοῦ ἁγίου μετηνέχθησαν εἰς ΚΠόλιν καὶ ἐκεῖθεν βραδύτερον εἰς Ρώμην καὶ ἀπετέθησαν ἐν τῷ αὐτόθι ναῷ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Δύο ἐγκώμια εἰς τὸν ἅγιον διεσώθησαν, τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος σι' σοφοῦ (886—912) καὶ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ λογίου αὐτοκράτορος τῆς Νικαίας Θεοδώρου β' Λασκάρως (1255—1259)³.

Εἰς τὸν ἅγιον ὁ Θεοφάνης ἔγραψε κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «*Τρυφῆς μεθέξειν ἀξίωσόν με Τρύφων*»⁴, ἰδιαίτεροι δὲ ἀκολουθιαὶ τοῦ μάρτυρος ἐξεδόθησαν ἐν Ἀθήναις (1853, 1911, 1923), ἐν Σύρῳ (1855 ὑπὸ τοῦ Γ. Μελισταγοῦς), ἐν Κερκύρᾳ (1871 ὑπὸ τοῦ Βελεγράδων Ἀνθίμου Ἀλεξούδη), ἐν Τριπόλει (1899 ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ σχολάρχου Π. Παπαζαφειροπούλου διὰ τὸν ἐν Βυτίνῃ φερώνυμον τοῦ ἁγίου ναόν), ἐν Πάτραις (1911) καὶ ἐν Σμύρνῃ (1908 ὑπὸ τοῦ Β. Μυριλλίδου διὰ τὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου φερώνυμον ναόν τῆς Τερμίνθου)⁵ σώζεται καὶ ἀνέκδοτος πλήρης ἀκολουθία τοῦ ἁγίου, μετὰ παρακλητικοῦ κανόνος καὶ 24 Ὁΐκων, ποιήματα Νικόδημου τοῦ ἀγιορείτου⁶.

«Études Byzantines» I', (1943) σ. 133. Ἰδὲ καὶ *Μανουὴλ I. Γεδεών* Βυζαντινὸν Ἐορτολόγιον σ. 66. Ναοὶ τοῦ ἁγίου ὑπάρχουν σήμερον πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὰς ἀγροτικὰς περιφερείας καὶ τὰς νήσους. Φερώνυμον τοῦ ἁγίου ναὸν ἠγειραν καὶ οἱ παρὰ τὴν Χαλκίδα ἀποτελέσαντες ἰδίαν κοινότητα Ν. Λαμψάκου πρόσφυγες ἐκ Μ. Ἀσίας.

1. Acta SS. Nov. ἐνθ' ἄν. σ. 322.

2. Mansi. VIII, 907 c. Ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος παρὰ τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον, ἐναντι τῶν Πριγκηπονήσων, ἐτελεύτησε τῇ 11 Νοεμβρίου 826 ὁ ἁγ. Θεόδωρος Στουδίτης. Ἰδὲ *Χρυσόστομον Παπαδοπούλου* (Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν) ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης κ.λ.π., Ἐπετηρὶς Ἐταιρ. Βυζ. Σπουδῶν, ΙΕ' (1939) σ. 35. Καὶ ἀνάτυπον. Ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ ἐξωρίσθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ σχίσματος καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Πατριάρχου ΚΠόλεως Φωτίου Νικόλαος. «Θεολογία» Κ' (1949) σ. 755.

3. Acta SS. Nov. ἐνθ. ἀν. 348 ἐξ. καὶ 352 ἐξ. Βλέπε καὶ ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον ἐν κώδ. Βατοπεδίου (1045 φ. 31). *Σωφρ. Εὐστρατιάδου* Συμπλήρωμα ἀγιορ. καταλόγων κλπ. σ. 74.

4. *Μηναιὸν* Φεβρουαρίου (ἐκδ. Βαρθ. Κουτλουμουσιανοῦ), Βενετία, 1843, σ. 5 ἐξ.

5. L. Petit Bibliographie des Acolouthies grecques, σ. 288—90.

6. *Σωφρ. Εὐστρατιάδου* Νικόδημος Ἀγιορείτης, «Μα-

1. Βλ. καὶ *Χρυσόστομον Παπαδοπούλου* (Ἀρχ. Ἀθηνῶν) Οἱ μάρτυρες τοῦ ἐπὶ Δεκίου διωγμοῦ, «Θεολογία», Ε' (1927), σ. 14.

2. Synax. Eccl. CP. 437. Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐορτάζει καὶ ἀνάμνησιν τῶν ἐγκαινίων ναῶν τοῦ ἁγ. Τρύφωνος ἐν ΚΠόλει τῇ 19 Ὀκτωβρίου καὶ τῇ 1 Δεκεμβρίου. Ἐνθ' ἄν. 150, 6 καὶ 271, 5.

3. Proprylaeum ἐνθ' ἄν.

4. Acta SS. Nov. ἐνθ' ἄν. σ. 322.

5. *Προνοπίου* (περὶ κτισμάτων) Α' κεφ. 9 σ. 201 (ἐκδ. Βόν.) καὶ Du-Cange, Constant. Christ. σ. 140. R. Janin, Topographie de Constantinople byzantine κλπ.

Ὁ ἅγιος Τρύφων τιμᾶται ἰδιαζόντως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὡς προστάτης γενικῶς τῆς βλαστήσεως, εἰς αὐτὸν δὲ προσφεύγουσιν ἐν περιπτώσει βλάβης ἀγρῶν, κήπων, καὶ ἀμπέλων ὑπὸ ἐρπετῶν, ἀκρίδων καὶ ἄλλων βλαβερῶν ἐντόμων. Ἐν τῷ Εὐχολογίῳ τοῦ Goar¹ καὶ τοῖς ἐν χρήσει τῶν ἱερέων Εὐχολογίοις σημειοῦται ἰδιαιτέρως «τάξις γινομένη εἰς χωράφιον ἢ εἰς ἀμπελῶνα ἢ εἰς κήπον, εἰ συμβῆ βλάβεσθαι ὑπὸ ἐρπετῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν». Ἐν τῇ εἰδικῇ ταύτῃ περιπτώσει «*χρῆ γενέσθαι λειτουργίαν καὶ ἄπειν κανδήλαν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος, ἢ τοῦ ἁγίου Ἐδοσταθίου, ἢ τοῦ ἁγίου Ἰουλιανοῦ τοῦ Λίβυος ἢ καὶ ἀμφοτέρων. Καὶ μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν λαβὼν ἔλαιον ἐκ τῶν κανδηλῶν καὶ ὕδαρ τῶν ἁγίων Θεοφανείων, καὶ ἐπιρραίνων σταυροειδῶς ὁ ἱερεὺς τὸ χωράφιον ἢ τὸ ἀμπέλιον ἢ τὸν κήπον*», λέγει τὸν ἔξορκισμόν «Ὀντος μου ἐν Καμψάδου κώμῃ καὶ τὰς χήνας ἐπιμελουμένου μου καὶ βόσκοντος...»². Ὑπομνηματίζων ὁ Goar τὸν ἔξορκισμόν τοῦτον «τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τρύφωνος» παρατηρεῖ ὀρθῶς ὅτι οὗτος ἀνήκει εἰς μεταγενέστερον ἄγνωστον συγγραφέα, διότι οὐδαμοῦ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου ἀπαντᾷ, ἀγνοεῖται δὲ παντελῶς ὑπὸ ἀρχαίων ἐκκλ. συγγραφέων³. Ὁ L. Arnaud⁴ ἐν εἰδικῇ αὐτοῦ πραγματείᾳ καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἔξορκισμὸς οὗτος ἔστι «Ὀντος μου ἐν Καμψάδου κώμῃ», ὁ περιέχων τὴν φράσιν «ἔτι ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ μεγάλου Ὀνόματος, τοῦ ἐπὶ τῆς πέτρας ἐπιγραφέντος καὶ μὴ βαστασάσης, ἀλλὰ

κεδονικὰ» Α' Θεογνίκη, 1940 σ. 51. Καὶ ἀνάτυπον.

Ἰδὲ καὶ ἄλλους ὕμνους τοῦ ἁγίου παρὰ *πρ. Δεοντοπόλεως Σωφρονίου* Ταμείον ἐκκλ. ποιήσεως, «Ἐκκλ. Φάρος» Μ' (1947) σ. 293 ἐξ. καὶ *Pitra Analecta Sacra*, I, 435—6' στιχηρὸν Ἰωάν. Γλυκῆως παρὰ *Κεραμεῖ* Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκη Ε' 249' ἀπολυτικίον ἐν κώδ. 1147, 5 τῆς μ. Βατοπεδίου, παρὰ *Σωφρ. Εὐστρατιάδῃ* καὶ *Ἀρκαδ. Βατοπεδινῷ* Κατάλογος τῶν ἐν τῇ μ. Βατοπεδίου ἀποκειμένων κωδίκων καὶ παρακλητικῶν κανόνα παρὰ *Στυλ. Ρηγοπούλου* Ἡσαυρὸς ἁγίων, περιέχων παρακλητικούς κανόνας, Θεογνίκη, 1938 σ. 314.

1. Goar² σ. 554.

2. Αὐτόθι σ. 554—56.

3. Ἐνθ' ἄν. 556. Ἐν τῇ Ἱεροσολυμ. Βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἀθ. Παπαδοπούλου Κεραμέως Β' 631 λέγεται ὅτι «Ἰωαννίκιος ὁ Σαββαίτης ἔγραψεν «εὐχὴν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος λεγομένην εἰς τοὺς κήπους». Βλ. καὶ ἄλλην εὐχὴν τοῦ ἁγίου *Αὐτόθι* Γ' σ. 31. Πρβλ. καὶ κώδ. 7657, ἐν *Σωφρ. Εὐστρατιάδου* καὶ *Ἀρκαδ. Βατοπεδινῷ* ἔνθ' ἄν. καὶ *Σπ. Δάμπρου* Κατάλογον τῶν ἐν βιβλιοθήκῃ τοῦ ἁγ. Ὀρους ἀποκειμένων κωδίκων Α' (κώδ. 1116, 2192, 10, 2802, 11 [εὐχὴ εἰς σταφυλάς], 3342, 10 καὶ 3413 [εὐχὴ εἰς μελίσιαι]) καὶ Μικρὸν Εὐχολόγιον ἢ Ἀγιασματάριον τὸ Μέγα (ἐπιμελεία Πρωτοπρ. Νικολάου Παπαδοπούλου) σ. 280.

4. L' Exorcisme de Tryphon le martyr, ἐν «Echos d' Orient» τ. XII (1909), σ. 201—5. *Τοῦ αὐτοῦ* L' Exorcisme gnostique par le «grand nom» dans l' Euchologe grec, *Αὐτόθι* τ. XIV (1913) σ. 123—33.

διαρραγείσης ὡσεὶ κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός», εἶναι κατὰ τὴν φράσιν ταύτην εὐχόμενος ἐξ ἔξορκισμοῦ τῶν Γνωστικῶν. Ἐν τῷ Εὐχολογίῳ τοῦ Δημητριάδου¹ σημειοῦται ὅτι ἡ «εὐχὴ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος εἰς ἀμπελῶνα» ἀνεγινώσκετο «*τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ ε' καὶ τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ καὶ ὅταν βλαβῆ καρπὸς*» καὶ ὅτι, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κανόνος τοῦ ἁγίου, ἐλάμβανον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας αὐτοῦ καὶ ἤλειπον τοὺς κλάδους.

Ἐκ τοῦ πρὸς τὸν ἅγιον Τρύφωνα ἐγκωμίου τοῦ Θεοδώρου Λασκάρεως φαίνεται ὅτι ἡ θαυματουργικὴ αὐτῆ τοῦ ἁγίου ἰδιότης ὡς προστάτου τῶν δένδρων καὶ γενικῶς τῆς βλαστήσεως παρετηρήθη ἀρχικῶς ἐν Νικαίᾳ, διότι οὔτε ἐν τῷ ἐγκωμίῳ τοῦ ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ὁ σοφός, οὔτε ἐν τῷ κανόνι τοῦ ὁ Θεοφάνης ὑπαινίσσονται τοιαύτας θαυματουργικὰς τοῦ ἁγίου ἰδιότητας. Σχετικῶς ὁ Θεόδωρος Λάσκαρις γράφει :

«...Οὕτως ἠγωνίατο ὁ γενναῖος καὶ τοιαύτας τὰς ἀμοιβὰς ἔλαβε, τὰς ἐπουρανίους καὶ ἐπιγίους, ἐκείνας περὶ αὐτόν, ταύτας διὰ τοὺς προσκαλουμένους αὐτόν· ἀνθεὶ γὰρ καθ' ἑκάστην τὰ θαύματα, ραίνει τὰς δωρεὰς, πλημμυρεῖ τὰς εὐεργεσίας. Δράμετε ἄνθρωποι οἱ νοσοῦντες πρὸς τὸν ἰατρόν, οἱ αἰτοῦντες πρὸς τὸν χορηγὸν τῶν καλῶν αἰτημάτων, οἱ πάντες πρὸς τὸν πάντα μεσιτεύειν δυνάμενον εἰς Θεόν· καὶ μηδεὶς στραφεῖτω κενός, τὴν προαίρεσιν φέροντες καὶ τὰς εὐεργεσίας ἀντιλαμβάνοντες· οὐ γὰρ ἐστὶ τοῦτο δεόμενον ἐξετάσεως· ὁ κόσμος βοᾷ, καὶ τὰ ἔργα κηρύττει διαπρυσίως καὶ γνησίως ὡς καλοῦ προμάχου καὶ ἀσφαλοῦς ἡ πόλις τῶν Νικαίων· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου διήνυσε καὶ ταῦν ἐν ταύτῃ τελεῖ τὰς μεγαλουργίας, κρίνων ἀνθήσεις παραδόξους καὶ ἐκβλαστήσεις ἐνιαυσίους καρποφορεῖ εὐλογίας, ὡς τοῦ θαύματος ἐν παγετῷ καὶ χιόνι τε καὶ χειμῶνι ἀνθεὶ τὸ κρίνον τῇ τοῦ μάρτυρος λυχνίᾳ ἐγκείμενον. Μετὰ γὰρ τὴν ἐκκοπὴν τούτου συντελουμένου ἐνιαυτοῦ, καθ' ἣν ὦραν τὸ ἔωθινὸν τελεῖται ὕμνῳδημα καὶ τοῦ ἀθλοφόρου καλλιεπῶς ἐξάδονται τὰ ἐγκώμια, τὸ ξηρὸν ἐκ τοῦ πάραυτα ἀχρόνως βλαστάνει τὴν αἴσθησιν διαφεύγον κατὰ βραχύ. Καὶ ὄρᾳ τότε τὸ πλῆθος τὰ τοῦ Τρύφωνος θαύματα· τοῦτο βασιλεῖς ἐθεάσαντο πατριάρχαι τε ἐωράκασιν...»²

Προεβύτερος ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠ. ΡΑΜΦΟΣ π. Θ.

1. *Δημητριάδου* τ. II (Εὐχολόγια) σ. 243. Αὐτόθι ἐν σελ. 119 περιέχεται καὶ «ἀπορκισμὸς ἁγ. Τρύφωνος», οὗ ἡ ἀρχὴ: «Ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατῆλθον ἐκ τῶν οὐρανῶν...». Πρβλ. καὶ *Κεραμέως* Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκη, Β' 104.

2. Acta SS. Nov. ἔνθ' ἄν. 356.

Περὶ λαϊκῶν δοξασιῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν ἅγ. Τρύφωνα βλέπε *Γεώργ. Μέγα* Ζητήματα ἑλλ. λαογραφίας, Ἐπετηρὶς λαογρ. ἀρχ. ἔτους 1943—44, σ. 62, (ἀνάτυπον). Λαογραφία IB' σ. 96 (Μακεδονίας). Ἐπετηρὶς Ἐταιρ. Κρητ. σπουδῶν Γ' (1940) σ. 418 (Κρήτης). «Θρακικὰ» Η' (1937) σ. 348 (Θράκης). *Δημ. Δουνοπούλου* Γεωργικὰ τῆς Ροῦμελης, Ἀθήναι (1938) σ. 173. *Ἀθαν. Χ. Μπούτουρα* Προλήψεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐρμηνεῖα αὐτῶν, ἐν Ἀθήναις (1931) σ. 116.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Μετά τὸ «δέμα».

Ἡ περὶ τοῦ «δέματος ἐπαναπατρισμοῦ» τῶν συμμοριολήκτων πληθυσμῶν πρωθιεραρχικῆ πρωτοβουλία ἀπέβλεπε, βεβαίως, καὶ εἰς τὴν κατὰ τὸ ἐνδὸν διευκόλυνσιν τῶν ἐκπατριθέντων πρὸς ποῖαν τινα ἀνακούφισιν κατὰ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν εἰς τὰ ἴδια, ἀσυγκρίτως ὁμως σπουδαιότεροι ἦσαν αἱ πνευματικώτεροι ἐπιδιώξεις τῆς μερίμνης ταύτης τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πρῶτος καὶ κυριώτερος καρπὸς τῆς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κλήρου ἐκκλησιαστικῆς ἐκείνης πρὸς τὸν πολυπαθῆ τῶν ἀκριτῶν κόσμον ἐξορμήσεως ὑπῆρξεν ἡ στενωτέρα πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν σύσφιγξις τῶν μετ' αὐτῆς δεσμῶν ἀπαξάπαντος τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ἀναζωογόνησις τῆς πρὸς τοὺς δεομένους στοργῆς τῆς Μητρὸς καὶ ἡ ἐντεῦθεν τῶν πνευματικῶν τέκνων παραμυθία ὅτι οὐ παύονται ὄντα ἀντικείμενον μητρικῆς φροντίδος ἀδιαλείπτου. Ἐξ ἴσου σπουδαῖον ἀποτέλεσμα ἐπηκολούθησεν ἡ ἐκ τῆς ἀφορμῆς τοῦ «δέματος» πρῶτην ταύτην φορὰν σύστασις ὀργανώσεων ἀποσκοποῦσάν εἰς τὴν τόνωσιν τῆς προσπαθείας πρὸς ἀνασυγκρότησιν τοῦ ἐρειπωθέντος ἑλληνικοῦ κόσμου, καὶ εἰς τὴν σύμψηξιν ουστήματος ὑπόθετήσεως εἴτε ὀλοκλήρων χωρίων, εἴτε καὶ ἐπὶ μέρους οἰκογενειῶν ὑπὸ ὀργανώσεων, ἐνώσεων, συνδέσμων ἢ καὶ μεμονωμένων ἀτόμων τῶν ἀστικῶν κέντρων πρὸς ἀναγέννησιν τοῦ ἑλληνικοῦ χωρίου. Καὶ ἂν εἶνε ἀληθές, ὅτι «τότε μάλιστα δάκνειν εἰώθασιν αἱ συμφοραί, διὰν αὐτὰς ταῖς προτέραις παραβάλαμεν εὐημερίας, ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἔχομεν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι «συμφερόντως ἡμῖν ἅπαντα ἐπάγεται παρὰ τοῦ Θεοῦ», ὀφθαλμοφανῆ δὲ προέκυψαν τὰ ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ «δέματος» ἀγαθὰ, ἅτινα ὑπὸ τὴν ἐδολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα αἰσθάνεται οὐσιωδῶς ἐπουλωτικὰ τῶν ἄς ἐκ τῶν συμφορῶν ὑπέστη πληγῶν.

Ἐκκήρυκτοι.

Τὸ μέχρι χθὲς ἀγνοούμενον ἢ ἀμελούμενον κατὰ τῶν ἑλληνοπαίδων ἔγκλημα τοῦ ξενοκινήτου κομμουνιστικοῦ συμμοριτισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου προσήφθη εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀνεξίτηλον στίγμα, ἡ φωνὴ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν βραχεῖ κατέστησε περιάκουστον, πᾶσα δ' ἔξω τοῦ γνωστοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος καρδιά συγκινηθεῖσα βαθύτατα ἐκ τῆς εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ἐξακοντισθείσης διαμαρτυρίας τοῦ ἑλληνος Πρωθιεράρχου, ἐξέφρασε βαθύτατον τὸν ἀποτροπιασμὸν τῆς κατὰ τῶν τόσον ἀνέδην κατασπιλωσάντων τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνθρώπου. Βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες καὶ κυβερνήσεις καὶ καθιδρύματα ἀνώτατα καὶ ὀργανισμοὶ καὶ σύνδεσμοι καὶ ὄμιλοι ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων καὶ αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες εἰς πάσας τὰς χώρας ἐξηγέρθησαν ὡς εἰς ἀνθρώπος κατὰ τοῦ εἰδεχθεσιῆτος ἔγκληματος. Ὅταν τὸ πρῶτον πέρουσι ἐγγνώσθη ἡ σοβιετογενὴς αὕτη τερατοουργία, ἀνεκραυγάσαμεν ὅτι «οἱ λαοὶ θὰ ἐπρεπε νὰ διαιωνίσουν εἰς πλάκας διὰ τὰς ἐπερχομένης γενεὰς ἐμφανειχί-

στους τὸ στίγμα τῆς ἀπεχθεσιῆτος ταύτης ἀπανθρώπιας, εἰς πάνδημα δὲ συλλαλητήρια νὰ ἐκουρίζουν ὡς ἀπόβλητα ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας καθάρματα τοὺς καταράτους ἐγκληματίας». Ἐβράδυνε νὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἔγινε. Οἱ αὐτουργοὶ διὰ βοῆς παγκοσμίου ἐξεκηρύχθησαν ἐκ τῆς κοινωνίας, τὴν ὁποίαν ἀπαρτίζουν ἀνθρώποι.

Ἱερὸν ἔτος.

Ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας φύλλῳ ὁ θεοφιλ. συνεργάτης τῆς «Ἐκκλησίας» Ἐπίσκοπος Γερμανὸς συνιστᾷ νὰ θεωρηθῆ καὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τὸν ἀρξάμενον μέσον τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἐνιαυτὸν ὡς ἱερὸν ἔτος. Μόνη βεβαίως ἡ θέσις τοῦ ὀπερ νῦν διανύομεν ἔτους δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποχρῶν λόγος ὀπως καταλάβῃ εἰδικῆν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ θέσιν, οὐδὲ καὶ ὅ,τι ὀρισμένοι αὐτοῦ κλάδοι πράττουν θέον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γνώμων συμμορφώσεως καὶ ἡμῶν πρὸς τὴν πρᾶξιν τῶν. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ὁμοῦ ταύτης ἐπὶκαίρον νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ ἔτος τοῦτο ἐκηρύχθη ἤδη κατ' ἐξοχὴν ὄντως ἱερὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔτος λόγῳ τῆς κατ' αὐτὸ συμπληρώσεως δέκα καὶ ἐννέα αἰῶνων, ἀφ' ἧς ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἐν τῇ θεόδθεν κλήσει του ὡς «ἀποστόλου τῶν ἔθνῶν», ὡς πρῶτον ἔθνος τῆς εὐαγγελικῆς σπορᾶς ἄξιον ἐκλέξας τὸ ἡμέτερον ἔθνος, ἅμ' ὡς διεσκέλισε τὴν Ἀσίαν, ἐπάτησε τὸν πόδα ἐπὶ ἐδάφους ἑλληνικοῦ. Ἐτοιμαζόμεθα, κατὰ ταῦτα, οἱ Ἕλληνες νὰ ἐορτάσωμεν ἐν εὐσεβεῖ συναγερωῦ τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ «Ἀποστόλου τῆς Ἑλλάδος» πρῶτον ἄκουσμα τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ἐμπέδωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ἑλλάδι. Ἐτος πανελληνίων πρὸς τὸν Κύριον διὰ τοῦτο εὐχαριστιῶν, ἰδιαζούσης μυστικῆς αὐτοσυγκεντρώσεως εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐξορμήσεως πρὸς βιωτικὰς ἐν Χριστῷ καινουργίας, ἀξίας τῆς διὰ τοῦ ἁγίου ρήτορος τοῦ Ἀρείου Πάγου κλήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εἰς νέαν ζωῆν.

Κομμουνισμοί.

Πολλὴ εἰρηγόμανία ἐξαπελύθη ἀπὸ τοῦ Κρεμλίνου εἰς τὴν ὑφήλιον ἀπὸ τινος χρόνου. Συνέδρια κομμουνιστικὰ τῶν «ὀπαδῶν τῆς εἰρήνης» κατεσκευάσθησαν ἀνὰ τὸν παλαιὸν καὶ τὸν νέον κόσμον, ὀπου προέχουσιν θέσιν κατέλαβον καὶ ἐπίσημοι τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀντιπρόσωποι ἀνώτατοι κληρικοὶ· πύρινοι λόγοι ὑπὲρ τῆς ἀπειλουμένης τάχα εἰρήνης ἐξεφωνήθησαν, ὁ ἐν τῷ ΟΗΕ ἀντιπρόσωπος τῶν Σοβιετ εἰσηγήθη εἰς τὴν συνέλευσίν του περὶ εἰρήνης συζήτησιν, ἡ Κομινφόρμ κατὰ τὸ τελευταῖον μυστικόν τῆς συνέδριον ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ εἰδικὰς «πολεμιστῶν εἰρήνης» φάλαγγας πρὸς ἐξόρμησιν ὑπὸ τὸ σύνθημα «κάτω ὁ πόλεμος», ὀυραγοῦν δὲ καὶ τὸ ἐπίσημον ὀργανον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἀφθόνους ἀφιεροῦ σελίδας εἰς ἀνάπτυσιν τοῦ θέματος τῆς εἰρήνης. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν, φαίνεται, ἐν τῷ κόσμῳ οἱ ἀφελεῖς, διαποροῦντες διατὶ ἡ περὶ εἰρήνης εἰς τὸν ΟΗΕ σοβιετικὴ πρότασις ἀπερρίφθη, ἀποῦ εἰς τὸν παγκόσμιον τῆς εἰρήνης πέδον ὀφείλεται οὗτος καὶ ὑμνήθη ὡς τὸ μόνον ἐν τῇ ἀνθρωπότητι εἰρηνευτικόν

όργανον. Ὑπάρχουν ὁμοιότητες καὶ οἱ μὴ ἀφελείς, οἱ ἀντιλαμβανόμενοι τὰ ἔργα τῶν εἰρηνοδόκων ὁμιλοῦντα ἀντίθετον γλῶσσαν. Καὶ ἐπειδὴ τῶν ἔργων ἡ γλῶσσα τυγχάνει πεισικωτέρα, χαρακτηρίζουν τὸν εἰρηνοφύλαρον ὄργανον ὡς φενάκην.

UNESCO.

Διάχυτος ἀκούεται δυσφορία κατὰ τῆς μονομεροῦς δραστηριότητος τοῦ διεθνοῦς τούτου ὄργανισμοῦ. Ἰδρυνθεὶς ὅπως διὰ τῶν ἐκπαιδευτικῶν κυρίως καθοδηγήσει τὴν ἐν τῷ πνευματικῷ ἐκπολιτισμῷ συμπληροῦσιν τῶν λαῶν, τὴν προέχουσαν θέσιν εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν τεχνικὴν, διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ὁποίας καὶ ἀφιερῶν τὸ πλεῖστον τοῦ ἐκ 4.300.000 δολλαρίων προϋπολογισμοῦ του. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἡ πᾶσα δραστηριότης του ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἡν ὀφίσταται σήμερον ὁ κόσμος πνευματικῆς κρίσεως, αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπισθῇ διὰ μέσων ὀλιγῆς, ἐπιστημονικῆς καὶ μηχανικῆς φύσεως, μηδὲν συμβαλλόντων εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς καὶ εἰς τὴν τελείωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς ἀναγκαῖα εἶναι πρὸ παντὸς ἡ πνευματικὴ παιδαγωγία, μάλιστα δὲ ἡ θρησκευτικὴ. Ἄν πρὸς ἐξευγενισμόν τοῦ πνεύματος εἶναι ἀπαραίτητοι καὶ αἱ καλὰ τέχναι καὶ τῶν καθ' ὄλον πνευματικῶν παραγόντων τὰ ἀνώτερα ἐπιτεύγματα, ὑπὲρ πάν ἄλλο ἐξυποτιτῶν τὸν ἀνθρώπον ἡ θρησκευτικὴ διαπαιδαγώγησις, ἀποτελεῖ δὲ κίνδυνον ἡ μονομεροῦς δραστηριότης τοῦ ἐν λόγῳ ὄργανισμοῦ διὰ τοῦ τεχνικοῦ πλουτισμοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐντελῶς ἀπονοιάζει ὁ θρησκευτικὸς παράγων. Διότι ἡ UNESCO, ὡς ἐκπαιδευτικὴ, ἐπιστημονικὴ, καὶ μορφωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν πρὸς διοργάνωσιν τῆς πνευματικῆς συνεργασίας τοῦ Ο.Η.Ε., λαμβάνει θέσιν διεθνοῦς ἐκπαιδευτικῆς καὶ παιδαγωγικῆς ποδηγέτιδος, δυναμένης νὰ συντελέσῃ εἰς ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν πτώχευσιν τῶν λαῶν, διὰ τὴν ἐξυπληρήσει τῶν ὁποίων ἐτάχθη. Προφανῶς στερεῖται τῆς καταλλήλου ἡγεσίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τῆ 19 Ἰανουαρίου, ἡμέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 10 π. μ., συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡ Μεγάλῃ Ἐπιτροπῇ προπαρασκευῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 1900ῆς ἐπετείου τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἑλλάδα καὶ Εὐρώπην.

Μετέσχον οἱ Σεβ. Μητροπολίται Κορινθίας κ. Προκόπιος καὶ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Ἀνδρέας, ἀμφότεροι Μητροπολίται Ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Μουντζουρίδης, ὁ Ὑπουργὸς Ἐθροσκειμάτων Καθηγητῆς κ. Γ. Οἰκονόμος ἐκπροσωπῶν καὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ὁ Πρεσβευτῆς κ. Παπᾶς, ἐκπροσωπῶν τὸν κ. Ὑπουργόν τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουήλ, ὁ Κοσμητὼρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μρατσιώτης, ὁ Καθηγητῆς κ. Ἀλιβιζάτος, ὁ Καθηγητῆς κ. Γ. Σωτηρίου, ὁ Προκοσμητὼρ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Καθηγητῆς κ. Γ. Κονιδάρης, ἐκπροσωπῶν τὸν Πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸν Κοσμητὼρα τῆς Θεολογικῆς

Σχολῆς καὶ ὁ Γεν. Διευθυντῆς τῶν Ἐθροσκειμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας Καθηγητῆς κ. Καρμίρης.

Μετὰ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐτονίσθη ἡ ἀπὸ ἐθνικῆς καὶ θροσκειτικῆς ἀπολεως ἐξαιρετικὴ σημασία τοῦ ἑορτασμοῦ τούτου, ἀπεφασίσθη ὅπως αἱ ἐν λόγῳ ἑορταί γίνουσι κατὰ τὸν Ἰσῦνον τοῦ 1951, πρὸς μελέτην δὲ ὄλων τῶν σχετικῶν λεπτομερειῶν καθρητίσθη Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Προκοπίου, τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τοῦ Καθηγ. κ. Γ. Σωτηρίου, τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Παπᾶ καὶ τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου.

Ἀποστολικὴ Διακονία.—Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἠλείας κ. Γερμανοῦ ἀπεστάλησαν ὡς ὑπότροφοι αὐτοῦ εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον δύο φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας καταγόμενοι ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱεράρχου ἐδωρήθη εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ποσότης 100 ὀκάδων ἐλαίου διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς.

Τὸ Κεντρ. Συμβούλιον λαβὼν γνῶσιν τῶν ἀνωτέρω ἐξέφρασε πρὸς τὴν Α. Σ. τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ.

Ὑποτρόφους εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον ἀπέστειλαν καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μαντινείας (νῦν Κορινθίας) κ. Προκόπιος καὶ Μαρωνείας κ. Βασίλειος ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν, ὁ μὲν δύο, ὁ δὲ ἕνα.

Προτάσει τῶν σικεῶν Μητροπολιτῶν διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Συμβουλίου: 1) ὁ κ. Δημ. Ποδῶλος, πτυχιούχος τῆς θεολογίας, ὡς Βοηθός Ἱεροκήρυξ παρὰ τῆ Ἱ. Μητροπόλει Ἀκαρνανίας· 2) ὁ κ. Γεώργιος Σωτηρόπουλος, θεολόγος καθηγητῆς, ὡς Βοηθός Ἱεροκήρυξ παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Πατρῶν· 3) ὁ πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος ὡς Ἐξομολόγος παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Πατρῶν καὶ 4) ὁ πανοσ. Ἱερομόναχος κ. Χαρ. Μουτάφης ὡς Ἐξομολόγος παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἱερισσοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ὑπὸ τοῦ Κεντρ. Συμβουλίου ἐνεκρίθη ἡ ἔκδοσις: 1) τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ φύσις τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ», ἔργου, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐξ ἐπιστημονικῶν μελετῶν διασημῶν συγχρόνων εὐρωπαϊῶν φυσιοδιφῶν, καὶ 2) τῆς περὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ μελέτης τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος.

Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ἡ ἐπανεκδοσις τοῦ ἔργου «Βίαι Ἀγίων» τοῦ δαιμνήστου Μιχαήλ Ἱ. Γαλανοῦ, κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του ἀναθεώρησιν.

Τὸ Κεντρ. Συμβούλιον, λαβὼν γνῶσιν τῆς πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἀπαντήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δι' ἧς χορηγεῖται ἡ αἰτηθεῖσα ἄδεια ἐπανεκδόσεως ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τοῦ ὑπὸ τῆς Μεγαλῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀποδεδεγεμένου Ἱεροῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀπεφάσισε τὴν ἐπανεκδοσὶν ταύτην.

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λήμνου κ. Βασιλείου ἀνεκοινώθη εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἡ συγκρότησις τοῦ παρὰ τῆ Ἱ. Μητροπόλει Λήμνου Τοπικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἐπίσης ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κατοριῶν κ. Νικηφόρου ἡ ἀνασυγκρότησις τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ.

Ἡ ἐν Μυτιλήνῃ Ὀρθόδοξος Ἀδελφότης «Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος» μετὰ τῶν τοπικῶν αὐτῆς τμημάτων καὶ τῶν παρ' αὐτῇ ομάδων τῆς «Χριστιανικῆς Νεολαίας Μυτιλήνης» ὀπήθη ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ τὴν καθοδήγησιν τοῦ παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μυτιλήνης Τοπικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἤρξατο λειτουργοῦν ἐν τῷ Ἱ. Προσκυνηματί τῆς Ἁγίας Βαρβάρας (Δαφνίου) Καθηγητικῶν Σχολείων χάριν τῶν τροφίμων τοῦ παρὰ τὸ Νοσοκομεῖον Λοιμωδῶν Νόσων Παιδικοῦ Σταθμοῦ.

Ἀπὸ τῆς προπαραελθούσης ἐβδομάδος ἤρξαντο ἐσπε-

ρυναί όμιλίας έν τῷ αὐτῷ Ἱερῷ Προσκυνηματι με όμιλητήν τόν πανοσ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Φιλήμονα Ζέην.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπί τῇ δευτέρῃ ἐπετειῷ τῆς όνομαστῆς μάχης τῆς Κονίτσης ἡ Α. Μ. ό Ἀρχιεπίσκοπος ἱεροουργήσας τῇ 15 λήξαντος μηνός έν τῷ καθεδρικῷ ναῷ, κατά τήν ειδικήν ἐπί τούτου δοξολογίαν ἀνεπέμψε πρὸς τόν Κύριον τήν ἀκόλουθον ἐπικαιροτάτην εὐχὴν.

«Κύριε Σαββαῶθ, ό Θεός τῶν δυνάμεων, ό βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ό συντριβὼν πολέμους, ἡ δύναμις τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Σὺ δεσπόζεις τοῦ κράτους τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ σάλον τῶν κυμάτων Σὺ καταπραΰνεις. Ἡ βασιλεία Σου βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων καὶ ἡ δεσποτεία Σου έν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Τίς όμοίός Σοι έν θεοῖς, Κύριε; Τίς όμοίός Σοι; Δοδοξασμένος έν ἀγίοις, θανμαστός έν δόξῃ, ποιῶν τέρατα έν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς; Ἡ δόξα Σου δόδοξασται έν ἰσχύϊ, ἡ δόξα Σου χεῖρ, Κύριε, ἐθρασεν ἐχθρούς καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης Σου συντέτριψας τοὺς ὑπερταίτους.

Ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐφ' ἡμᾶς καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὸν τόπον ἡμῶν. Ρομφαίαν ἐσπάσαντο οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν καὶ ἐνέτειναν τόσον τοῦ καταλαβεῖν ἡμᾶς. Ἐταράχθησαν πάντες οἱ θεωροῦντες αὐτοὺς καὶ ἐφοβήθη πᾶς ἄνθρωπος. Τλαιπωρία ἐταλαιπωρήσαμεν καὶ ἐλογισθήμεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Οἱ ἄγροὶ ἡμῶν διμερισθῆσαν καὶ οἱ οἰκοὶ ἠρημώθησαν. Ἐπανέστησαν ἡμῖν μάρτυρες ἀδικοὶ καὶ ἐνδύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῇ. Ἐγενόμαθα ἀντιλογία τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μωκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν.

Ἐν πᾶσι τούτοις ἐδοκίμασας ἡμᾶς, ό Θεός, ἐπέρωσας ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον. Εἰσήγαγες ἡμᾶς, εἰς παγίδα καὶ ἔθρον θλίψεις ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν. Ἡμεῖς δέ, Κύριε, λαός Σου καὶ πρόβατα νομῆς Σου, οὐ διεπιτάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς θεοὺς ἄλλοτρίους καὶ έν τῇ θλίψει ἡμῶν οὐ διελίπομεν προσευζόμενοι, λέγοντες «Ό Θεός ἡμῶν καταφυγῆ καὶ δύναμις, βοηθός έν ταῖς θλίψεσι, ταῖς ἐθρούσαις ἡμᾶς σφόδρα. Ἀπό τῶν ἐπανισταμένων ἐφ' ἡμᾶς, ἀπό ἀνδρῶν ἀδικῶν οὐσῶν ἡμᾶς, οὐ Σὺ εἶ ό ὑπερασπιστῆς ἡμῶν, Κύριε. Ἐπιλαβοῦ δπλον καὶ θυροῦ καὶ ἀνάστα εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν. Σκέπασον ἡμᾶς ἀπό συστορφῆς πονηρουμένων καὶ ἀπό πλήθους εργαζομένων ἀδικίαν. Δός ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπων.

Καὶ ἐπήκουσας ἡμῶν, Κύριε, ό διασκοδάζων βουλὰς ἐθνῶν, ό ἀθετῶν λογιμοὺς λαῶν καὶ βουλὰς ἀρχόντων. Καὶ ἐβρόντησεν ἐξ οὐρανοῦ ό Κύριος καὶ ό Ὑψίστος ἔδωκεν φωνήν αὐτοῦ ἐξαπέστειλε βέλη καὶ ἐσκόρπισε τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν καὶ ἀστραπὰς ἐπλήθυνε καὶ συντάραξε αὐτούς. Καὶ ἐγένοντο οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ὡσεὶ γνοῦς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου καὶ ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς. Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μεθ' ἡμῶν καὶ ἐγενήθημεν εὐφραινόμενοι ἐπλήσθη χαρὰς τὸ στόμα ἡμῶν καὶ ἠγλάσσα ἡμῶν ἀγαλλίασως. Καὶ τὰ νῦν, Δέσποτα Παντοκράτορ, πρὸς Σὲ βόσμεν έν ἀλλαγῇ. Δόξα τῷ κράτι τῆς ἰσχύος Σου, δόξα τῷ βᾶθει τῶν κριμάτων Σου, δόξα τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους Σου. Δεόμεθά Σου τοίνυν ἐκτενῶς έν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ τὰς πυχὰς τῶν μαρτύρων σου, τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς παρχίας Κονίτσης, ὧν τὸ αἷμα ἔρρευσεν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατριδος, έν οὐρανίους θαλάμοις ὑπόδεξαι καὶ έν τῇ χορείᾳ τῶν ἐκλεκτῶν Σου κατάταξον. Τοὺς τάφους αὐτῶν ἱεροὺς έν τῇ γῇ διατήρησον καὶ τὰ δοτεῖα αὐτῶν λείψανα τίμια μεταξὺ τοῦ λαοῦ Σου διαφύλαξον. Τήρησον τὴν μνήμην αὐτῶν αἰωνίαν καὶ γράψον τὰ όνόματα αὐτῶν έν βίβλῳ ζωῆς.

Δεόμεθά Σου έν κατανύξει ὑπὲρ τοῦ λαοῦ Σου, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς Σου ταύτης τῆς ἐκλεκτῆς. Σὺ Κύριε φαλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς ἀπό τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁδήγησον ἡμᾶς έν τῇ δικαιοσύνῃ Σου, νομοθέτησον ἡμᾶς, Κύριε, έν τῇ δόξῃ Σου, ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Ὡ, Κύριε εὐδόωσον δὴ τὴν Σὴν εἰρήνην καὶ τὴν Σὴν εὐλογίαν δώρησαι ἡμῖν, τῇ Ἐκκλησίᾳ Σου, τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν, τῷ Στρατῷ καὶ παντὶ τῷ λαῷ Σου.

Ἐτι δεόμεθά Σου έν συνοχῇ καρδίας καὶ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὸν γάρ εἰσι θέλημα κυρῶσαι εἰς αὐτοὺς ἀγάπη. Φώτισον οὖν, Κύριε, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, μήποτε ἀπλόωνται έν τῇ ἀμαρτίᾳ αὐτῶν. Μὴ ἀποκτείνης αὐτούς, μήποτε ἐπιλάθωνται τοῦ νόμου Σου, ἀλλ' ἐσκορπισμένους ἐπισυνάγαγε τῇ

δυνάμει Σου καὶ πηλανημένους ἐπανάγαγε τῇ ἀγάπῃ Σου καὶ σόναρον τῇ ἀγίᾳ Σου Ἐκκλησίᾳ.

Τότε δὴ τότε, Κύριε, εὐφρανθήσονται οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλίασεται ἡ γῆ, ἀναλήφονται τὰ δρομὰ εἰρήνην καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην, τὰ πεδία πληθήσονται πίστητος καὶ πιανήσονται αἱ ἔρημοι. Καὶ συγκόψουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς μαχαίρας εἰς ἄροτρα καὶ τὰς ζιβύνας αὐτῶν εἰς δρέπανα καὶ ἔσται ἡμνος ἅπας καὶ φωνὴ ἑορταζόντων πρὸς Σὲ τὸν ποιῶντα μεγάλα, θαυμαστά, ἐνδοξὰ τε καὶ ἐξαισία, τὸν ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν Ἀγίων ἐλεῶντα καὶ σώζοντα ἡμᾶς».

— Αὐθμερὸν μ. μ. ἡ Α. Μ. παρέστη κατά τὴν έν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ γενομένην συγκέντρωσιν, καθ' ἣν όμιλησαν διὰ τὴν μάχην τῆς Κονίτσης ό Πρόεδρος τῆς Πανηπειρωτικῆς κ. Β. Τζαλλόπουλος, ό τραυματισθεὶς κατά τὴν μάχην τῆς Κονίτσης Ἀγτιοσυναγματάρχης κ. Η. Παπαγιαννόπουλος καὶ ό ἡρωϊκὸς προασπιστῆς τῆς Κονίτσης καὶ πρῶτος τραυματίας ταξιαρχος κ. Κ. Ντόβας.

— Τῇ 16ῃ Ἰαν. ἡ Α. Μ. ό Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ νέου Ὑπουργοῦ Ὀρθοξενμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Καθηγητοῦ κ. Γ. Οἰκονόμου συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ὀρθοξενμάτων καὶ Βασιλικῶν πικρὰ τῇ Ἰ. Συνόδῳ Ἐπιτρόπου Καθηγητοῦ κ. Ι. Καρμῖου.

— Ἡ Α. Μ. ό Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατά τὴν ἐορτὴν τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων νεομάρτυρος Ἀγίου Γεωργίου (17) έν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Χρυσοδοπλιωτισσῆς, καταμέστω δλοκλήρου τῆς ἠπειρωτικῆς παροικίας Ἀθηνῶν.

Τῇ προτεραίᾳ ό Θεοφ. βοηθός Ἐπίσκοπος Εὐρύπου κ. Ἀλέξιος κατ' ἐντολήν τῆς Α. Μ. ἐχοροστάτησε κατά τὸν ἔσπερινόν έν τῷ έν τῇ συνοικίᾳ Γκάζη γραφικωτάτῳ τοῦ νεομάρτυρος ναυδρίου, παρισταμένων καὶ τῶν ἐξ Ἡπειρου μελῶν τοῦ Συλλόγου κυριῶν.

— Τῇ 19 λήξαντος ἡ Α. Μ. προήδρυσεν έν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάλῳ τῆς μεγάλης ἐπιτροπῆς διὰ τὸν ἐορτασμόν τῆς 1900ῆς ἐπετειοῦ ἀπὸ τοῦ πρώτου έν Ἑλλάδι κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

— Ἡ Α. Μ. ό Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη (20) έν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰ. Θεοτόκη.

— Τῇ 21 παρ. μηνός ἡ Α. Μ. ό Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς δι' Ἰωάννινα, ἵνα παραστῇ κατά τὸ ἐκεῖ συνελθόν ἐπὶ διήμερον Γ' Συνέδριον Ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἑλλάδος τῇ συμμετοχῇ Ἑλλήνων καὶ Ἀμερικανῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς έν Ἑλλάδι ἀποστολῆς κ. Πύρρου.

Ἡ Α. Μ., ὡς γνώστης πάντων τῶν προβλημάτων τῆς Ἡπειρου, κατά τὴν ἐναρξιν τῶν εργασιῶν τοῦ Συνεδρίου όμίλησεν ἐπ' αὐτῶν διεξοδικῶς πρὸς κατάλληλον τῶν μελῶν αὐτοῦ διαφώτισιν, παρηκολούθησε δ' ἐπιμελῶς πάσας τὰς συζητήσεις καὶ κατά τὰς δύο ἡμέρας.

Μετὰ τὴν λήξιν τοῦ Συνεδρίου, ὅτε Μακαριώτατος καὶ οἱ ἐπίσημοι ἐπεσκέφθησαν τὴν μαρτυρικὴν πόλιν Κόνιτιαν, ἣς οἱ κάτοικοι ἐπεφύλαξαν εἰς αὐτοὺς θερμὴν ὑποδοχὴν.

Τῇ μεσημβρίᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὴν ἠρειπωμένην μονὴν Βελλάς, έν ἣ πρότερον στεγαζόμενον ἐλειτούργει τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον Βελλάς. Ἐκεῖ δὲ ἐπρογευμάτισαν.

Ἡ Α. Μ. ἐπέστρεψεν ἀεροπορικῶς ἐξ Ἰωαννίνων τῇ 26 λήξαντος.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ (29) ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακονταετίας τοῦ ἁλληνικοῦ προσκοπισμοῦ ό Θεοφιλ. βοηθός Ἐπίσκοπος Εὐρύπου κ. Ἀλέξιος ἐτέλεσε πανηγυρικὴν λειτουργίαν έν τῷ καθεδρικῷ ναῷ, καθ' ἣν παρέστη ό Γενικός Ἀρχηγός τοῦ σώματος ἁλλήνων προσκόπων ἡ Α. Μ. ό Βασιλεὺς μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκηπος Καρόλου. Ἐπίσης παρέστησαν πολλοὶ ὑπουργοὶ καὶ ἀνώτατοι ἀξιωματικοὶ τῶν ἀμυντικῶν δυνάμεων τοῦ ἔθνους. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐψάλλε εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ ἐνώπιον τῶν έν τῇ πλατείᾳ αὐτοῦ παρατεταγμένων προσκόπων δέησις, καθ' ἣν ἀνεπέμψθη ειδικὴ ὑπὲρ τῶν ἁλλήνων προσκόπων εὐχὴ.

— Τη παρελθούσα Δευτέρα (30) έπί τή έορτή τών Τριών Τεραρχών τού Πανεπιστήμιου Άθηνών πανηγυρίζον την μνήμην αυτών έτέλεσεν έν τώ Πανεπιστημιακώ ναώ τής Καπνικαρέας τó έτήσιον μνημόσυνον ύπερ άναπαύσεως τών ψυχών τών ιδρυτών, εύρεγετών και καθηγητών αυτού, ιερουργούντος τού εκ τών συνοδικών συνόδων Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος. Μετά τó πέρας τού μνημοσύνου, καθ' ό παρέστησαν ό Υπουργός Θρησκευμάτων και Έθνικής Παιδείας καθηγητής κ. Γ. Οικονόμος, ό Πρύτανης κ. Έμμ. Έμμανουήλ μετά τής Σιγκλήτου, όι καθηγηταί, φοιτηταί και πλήθος φιλεδóτων, πάντες μετέβησαν εις τó Πανεπιστήμιον, όπου έν τή μεγάλη αίθουση τών τελετών έπί παρουσία τού Μακαριωτάτου και πλήθους ιεραρχών και φιλομούσων, μετά σύντομον εισήγησιν τού Πρυτάνεως ό τακτικός καθηγητής τής Θεολογικής Σχολής κ. Ίωάννης Καρμίρης ώμίλησεν έπί τού θέματος «Δύο Βυζαντινοί ιεράρχαι και τó σχίσμα τής ρωμαϊκής Έκκλησίας».

— Είς τόν Βοηθόν Έπίσκοπον τής Άρχιεπισκοπής Άθηνών θεοφ. Έρίπιου κ. Άλέξιον άπενεμήθη διά Βασιλικού Διατάγματος τó μετάλλιον έξαιρέτων πράξεων διά την ύπ' αυτόν, ώς ιερέως τής VIII Μεραρχίας, κατά τás έναντιον τών άναρχικών συμμοριτών έπιχειρήσεις, έπίδειχθεισαν έργατικότητα, άνατέραν αντίληψιν τού καθήκοντος και εύδόκιμον ύπηρεσίαν.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Ί. Μητρόπολις Άττικής και Μεγαρίδος

Τήν 8 Δεκεμβρίου π. έ. εις τόν έ. ναόν Άγίου Γεωργίου Έλευσίνος προσκλήσει τού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Άττικής και Μεγαρίδος κ. Ίακώβου προσήλθον όι ιερείς τής περιφερείας Μεγαρίδος και παρηκολούθησαν την παρουσία τής Α. Σ. τελεσθεισαν ύποδειγματικήν θ. λειτουργίαν, ήν έπικολούθησεν ένδιαφέρουσα συζήτησις, έπί τού τελετουργικού έν γένει έργου τού έφημερίου, ύπό την προεδρία τού Σεβ. Μητροπολίτου, όστις έν τέλει άπηύθυνε πρòς τήν Σύναξιν νουθεσίας και ύποδείξεις έπί τού καθόλου έργου τών έφημερίων ώς και τής έν τή κοινονία έμφανίσεως, άναστροφής και έπιδράσεως αυτών. Ίδιαίτερος συνέστησε προσοχήν εις τήν έντός τού ναού και έξω αυτού έμφάνισιν τού ιερέως, όστις δέον να είναι καθαρός, εύπρεπής, συντηρητικός και μεμετρημένος και συνετός έν πάσι. Άναπτύξας δέ διά μακρών τήν λίαν έπιεικείως κατά τήν θ. λειτουργίαν άναγνασθεισαν περιεκτικήν τού Άποστόλου «Στήκετε και κρατείτε τás παραδόσεις, ώς έδιδάχθητε», έτόνισε τήν άνάγκην τού σεβασμού πρòς τήν άρχαίαν παράδοσιν, ύπεγράμμισε τήν κοινήν ύποχρέωσιν τής κατά τήν τέλεσιν τών έργων ακολουθιών άκριβούς τηρήσεως τού τυπικού τής Μεγάλης Έκκλησίας και έτόνισεν ότι έπί τών άνωτέρω μεγάλη πλέον είναι ή άπαίτησις τού πληρώματος, τó όποίον άναμένει πολλά άπό τούς ποιμένας του, τών όποίων έκαστος λόγος και έκάστη κίνησις δέον να παρέχουν παράδειγμα πρòς μίμησιν.

Τήν μεσημβρίαν παρεκάθησαν ό τε Άρχιερεύς και όι άποτελούντες τήν Σύναξιν εις κοινήν τράπεζαν παρατεθεισαν εις τήν έναντι τού ναού αίθουσαν τού Όμίλου τών Νέων. Μετά μεσημβρίαν συνεχισθεισών τών έργασιών τής Συνάξεως έξητάσθησαν θέματα άναφερόμενα εις τήν προφύλαξιν τού ποιμνίου άπό πάσης έπιβουλής ή δολιεύσεως τού καθάρου έργου τής κατά Χριστόν ζωής.

Η σύσκεψις αύτη ώς και έτεροι άλλων περιφερειών τής Ί. Μητροπόλεως έχουν, πρòς τοίς άλλοις, χαρακτήρα προπαρασκευής Γενικού Ιερατικού συνεδρίου τής Ί. Μητροπόλεως.

— Αύθημερόν ό Σεβ. Μητροπολίτης έπισκεφθείς τήν Έλευσίνα έπεθεώρησε διά Κατηχητικά Σχολεία τών ένοριών Έλευσίνος, τά όποία λειτουργοῦν εις τó παρεκκλήσιον τού Άγίου Ίωάννου, παραστάς δέ εις τά κατά τήν ώραν εκείνην ύπό τών θεολόγων κ. κ. Σταμ. Στρουμπούλη και Άντ. Καλλιόπη γενόμενα μαθήματα τών Άνωτέρων Κατηχητικών Σχολείων όρρέων και θηλέων, ηλόγησε τούς παρακολουθούντας ταύτα πενήτηντα μαθητάς και μαθητριάς και συνεχάρη τοίς εύσεβείς Κατηχητάς.

Άκολουθώσας ή Α. Σ. ηλόγησε συνκέντρωσιν έξηκοντάδος νεανίδων, μελών τού Όμίλου «Όδοιπόροι τής ζωής», όργανώσεως τής Έκκλησίας, έν τώ έ. ναώ τού Άγ. Γεωργίου, αίτινες παρηκολούθουν τó εβδομαδιαίον θρησκευτικόν μάθημα τού Πρεσβυτέρου κ. Γ. Πυρουνάκη. Πρòς ταύτας ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης έξέφρασε τήν χαράν αυτού διά τήν έργασίαν τού όμίλου, και τήν έλπίδα ότι όλοι αί νεάνιδες τής Έλευσίνος θά ένταχθούν εις αυτόν.

Μετά ταυτα έπεθεώρησε τó έντευτήριον τών έργαζόμενων νέων και μαθητών τού Όμίλου Νέων Έλευσίνος «Όι όδοιπόροι τής ζωής». Τά κατ' εκείνην τήν ώραν έν αύτῳ συγκεντρωμένα πολυπληθή μέλη τού Όμίλου κατησπάσθησαν εύλαβώς τήν χείρα τού ποιμενάργου τών.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Άρχιεπισκοπή Άμερικής. Τή 20 λήξαντος μηνός ή Α. Σ. ό Άρχιεπίσκοπος Άμερικής κ. Μιχαήλ ένγένετα δεκτός εις μακράν και έγκάρδιον άκρόασιν ύπό τού Προέδρου Τρούμαν, τόν όποιον ηγχαρίστησε διά τó ζωηρόν ένδιαφέρον, όπερ ούτος έξεδίηλκε πάντοτε έναντι τής Έλλάδος, και διά τήν πρωτοβουλίαν, ήν έσχε να έξαγγείλη και θέση εις έφαρμογήν τó δόγμα Τρούμαν, όπερ κατέστησε δυνατήν τήν τελικήν συντριβήν τού συμμοριτισμού. Η Α. Σ. προσέθεσε ότι ο Προέδρος Τρούμαν πάντοτε έθωροήθη ως σωτήρ τής Έλλάδος και ότι τούτο δέν ητο ύπερβολή, αλλά πραγματικότητα, έξέφρασε δέ τήν πεποίθησιν τού έλληνικού λαού ότι, όπως ύπηρεξεν όργανον τής θείας προνοίας διά τήν σωτηρίαν τής Έλλάδος, ούτω θά ένγένετο και όργανον ταύτης διά τήν εις τás έστίας των επάνοδον τών χιλιάδων έλληνοπαίδων τών άπαχθέντων ύπό τών κομμουνιστών. Ο Προέδρος Τρούμαν έξέφρασε τήν ικανοποίησιν του διότι ή άμερικανική βοήθεια έχρησιμοποιήθη ύπό τής Έλλάδος κατά τών προσήκοντα τρόπων. «Και ήμείς οι ίδιοι, ειπε, είδομεν και έπεισθημεν ότι ή Έλλάς ηθέλε να βοηθήση εαυτήν και διά τούτο ή πρòς αύτήν βοήθεια δέν απέβη έπί ματαιώ». Έπί τού θέματος δέ τής έπιστροφής τών έλληνοπαίδων ό Προέδρος ηήκουσε μετά προσοχής τούς άριθμούς, οὗς τῷ άνέφερεν ό Σεβασμιώτατος Άρχιεπίσκοπος εκ τού κειμένου τής εκκλήσεως, ήν ειχε, άπειθύγει πρò τινων ήμερών πρòς τόν Άμερικανικόν λαόν, και έζήτησε να τῷ άφήσῃ αντίγραφον ταύτης.

— Ζωηρά έν Νέα Υόρκη έσημειώθη κατά τού παιδομαζώματος κίνησις εις τούς έλληνικούς και άμερικανικούς κύκλους, παρακολούθησαντας ειδικάς έπί τού ζητήματος όμιλίαις, προεξεχόντων επιφανών άμερικανών. Πρώτος ώμίλησεν ένόπιον πολυπληθεστάτης έλληνοαμερικανικής όμηγυρεως, ής έξηρχεν ό Σεβ. Άρχιεπίσκοπος Άμερικής κ. Μιχαήλ, ό δημοκρατικός γερουσιστής κ. Μίρς, όστις, άφου παρέστησε τήν μετά τόν πόλεμον θλιβεράν κατάστασιν τής Έλλάδος και έξιστόρησε τά τής επακολουθησάσης εις αύτήν άμερικανικής βοηθείας, δι' ής πολλά τής χώρας ζητήματα έλύθησαν, προσέθηκε ότι διά τήν Έλλάδα άπομένει άκόμη ή λύσις ενός άλλου ζητήματος, τού ζητήματος τών έλληνοπαίδων, τών όποίων ή εξαφάνισις, ειπεν, άποτελεί πρῶξιν εκφεύγουσαν τών πολιτικών ζητημάτων, διότι εινε ζήτημα άνθρωπισμού, εις τó όνομα δέ αυτού όφείλομεν να κάμωμεν εκκλησιν. Ηδη ή άμερικανική Γερουσία έχει πρò αύτης πρότασιν τού γερουσιαστου κ. Πέπερ, καταδικάζουσαν τó έγκλημα τής άπαγωγής τών έλληνοπαίδων και ζητούσαν παρά τής άμερικανικής κυβερνήσεως όπως λάβη τά κατάλληλα μέτρα διά τήν εις τήν Έλλάδα έπιστροφήν των. Η πρότασις αύτη—προσέθηκεν ό όμιλητής—θα τεθῇ ύπ' όψιν τής έπί τών έξωτερικών Έπιτροπής τής Γερουσίας, ως μέλος δ' αύτης θά τήν ύποστηρίξη πάση δυναμί.

Είτα ώμίλησεν έπί τού θέματος ό ρεπουμπλικάνος βουλευτής κ. Τζάϊκομπ Ζάβιντ, και ό άναπληρών τόν δήμαρχον Ν. Υόρκης Προέδρος τού δημοτικού Συμβουλίου τής πόλεως, ήτις, ως ειπεν, εύρίσκειται παρά τó πλευρόν τών άγωνιζόμενων Έλλήνων, μεθ' οὗς ό μόνιμος παρά τῷ ΟΗΕ άντιπρόσωπος τής Έλλάδος κ. Α. Κύρου έξέ-

φρασε την πεποίθησιν ότι οί ελεύθεροι λαοί του κόσμου θά συνεχίσουν τόν αγώνα κατά του έγκληματος της γενοκτονίας: ανεξαρτήτως του ότι ή υπό των άπαγωγέων κακή μεταχείρισις των έλληνοπαίδων άπεκαλύφθη ήδη, «περισσότερον και από την διατροφή των μάς ενδιαφέρει ή πνευματική των δηλητηρίασις, άφου προετοιμάζονται νά φονεύσουν τούς ίδιους ταν γονείς». Μεταξύ των όμλητων ήτο και ό προσφάτως παραιτηθείς της αντιπροσωπείας της Τσεχοσλοβακίας κ. Πάπανεζ, βεβαιώσας ότι ό τσεχικός λαός συμμερίζεται πλήρως τά αισθήματα του έλληνικού λαού. Τους άγορητάς ηγήαριστησεν έν όμιλία του ό Σεβ. Μ. Μιχαήλ.

Μητροπόλις Θυατιρών. Τη 1 λήξαντος μηνός έν Μπάρι, Μιλάνω και Γενοίη έπάλη δέησις ύπερ του έπαναπατρισμού των έλληνοπαίδων, αί έλληνικαί δε παροιζιαί Μιλάνου και Γενούης έξέδωκαν ψηφίσματα διαμαρτυρίας πρός τούς δημοκρατικούς και φιλελευθέρους λαούς, πρός τόν Πάπαν, τόν Πρόεδρον της 'Ιταλικής Δημοκρατίας και τόν ίταλόν πρωθυπουγόν.

Πρωτοβουλία του έν Γενούη 'Ελληνοϊταλικού Συνδέσμου τη 3 του αυτού μηνός ό ίταλός δικηγόρος κ. Μάριος Ferrarì όμιλησε πρὸς του παιδομαζώματος, ό δε παρών κατά την όμιλιαν καθηγητής του Λυκείου Andrea D'Orta έδήλωσεν ότι εις τό προσεχές μάθημά του θά όμιλει πρὸς του παιδομαζώματος εις τούς μαθητάς του, εισηγούμενος άμα όπως άποστείλουν ψήφισμα διαμαρτυρίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

'Υπό της έν Βέρνη Σοβιετικής Πρεσβείας έδημοσιεύθη άρθρον του κ. J. Ibrahimoff, ύπό τόν τίτλον «'Η Σοβιετική 'Ενωσις, χώρα της έλευθερίας της συνειδήσεως», έν τη όποία τονίζεται ότι, έν αντιθέσει πρὸς τά άστικά κράτη, έν οίς ή 'Εκκλησία είναι θεραπευτική των άρχουσών τάξεων, έν τη Σοβιετική 'Ενωσει, «παρά τόν ιδεολογικόν αγώνα πρὸς άπελευθέρωσιν της άνθρωπίνης συνειδήσεως από των μεσαιωνικών προκαταλήψεων», έφ' όσον έν αύτή ύπάρχουν και πιστοί μεταξύ των πολιτών, έπιτρέπεται ή έν ειρήνη ύπαρξις των θρησκευτικών οργανώσεων και έξασφαλίζεται ή έλευθερία υπέρσπισις των πεποιθησεών των και ή τήρησις των τύπων της θρησκείας των. 'Ο άρθρογράφος ίσχυρίζεται ότι ό σοβιετικός λαός έν τη μεγάλη του πλειοψηφία άρνείται την θρησκείαν, ήτις θεωρείται «ώς φιλοσοφία παρεμποδίζουσα την έλευθεράν έξέλιξιν της ζωής», άλλ' έν τούτοις διά πρώτην φοράν εις την Ιστορίαν ή 'Εκκλησία είναι άπολύτως έλευθερά νά έκφράζη τās πεποιθήσεις της και νά ένεργή συμφώνως πρὸς αύτάς. 'Επιβάλλεται όμως—συνεχίζει—μία ύποχρέωσις ύπό του Σοβ. Κράτους εις την 'Εκκλησίαν, νά μη άναμιγνύεται εις τās κοινωνικάς και πολιτικάς ένεργείας του Κράτους, καθόσον ή 'Εκκλησία θεωρείται ώς ιδιωτική όργανωσις περιωρισμένης δικαιοδοσίας, συνισταμένης μόνον εις την άσκησιν της λατρείας. Πάσα άλλη δράσις, και δη έπί του κοινωνικού και πολιτικού πεδίου, ώς μη συμβιβασομένη πρὸς τόν σκοπόν της 'Εκκλησίας, θεωρείται φύσει άπηγορευομένη εις αύτήν. Τό άρθρον καταλήγει με την πληροφορίαν ότι και αύτοί οί κληρικοί δύνανται νά έκλέγουν και νά έκλέγονται μέχρι και των άνωτάτων σοβιετικών άξιωματών, μετέχοντες ούτως ένεργως ώς πολίται της κοινωνικής και πολιτικής ζωής της χώρας.

—'Ενώπιον αντιπροσωπείας της Σοβιετικής Κυβερνήσεως άνωψώθη ή έρυθρά σημαία έπί των έν 'Ιερουσαλήμ κτιρίων της 'Ορθοδόξου Ρωσικής 'Εκκλησίας, εις έπισημοποίησιν της εις την Σοβιετικήν Κυβερνήσιν παραδόσεως της έν τῷ Κράτει του 'Ισραήλ ρωσικής έκκλησιαστικής περιουσίας, συμφώνως πρὸς σχετικήν σύμβασιν της Σοβ. 'Ενωσεως μετά του Κράτους του 'Ισραήλ. Την περι ής πρόκειται περιουσίαν, κατά την περίοδον της έν Παλαιστίνη βρετανικής έντολής, διεχειρίζοντο οί αύτόθι Ιθύνοντες ρώσοι κληρικοί, οίτινες μετά την έπανάστασιν του 1917 είχαν άρνηθῆ ν'

άναγνωρίσωσι την δικαιοδοσίαν του Πατριαρχείου της Μόσχας.

Μετά την άνώψωσιν της έρυθράς σημαίας ό άρχιμανδρίτης Λεωνίδας, έπίσημος εκπρόσωπος του Πατριάρχου Μόσχας έν τῷ Κράτει του 'Ισραήλ, έτέλεσε δοξολογίαν έπί τη έπετείῳ της 'Οκτωβριανής 'Επανάστασεως.

—'Επί τη συμπληρώσει έτους από της έν Μόσχά κατά τό θέρος του 1948 συγκροτηθείσης διασκοπέως αντιπροσώπων όρθοδόξων τινών 'Εκκλησιών κατά τόν έορτασμόν του Ιωβιλαίου του αυτοκεφάλου της ρωσικής 'Εκκλησίας, έν τῷ ύπ' άρ. 8 (1949) τεύχει του έπισήμου «Περιοδικού του Πατριαρχείου Μόσχας» δημοσιεύεται μακρόν άρθρον, δι' ού γίνεται άνασκόπησις των τότε έν Μόσχά ύπό του συνεδρίου εκείνου συντελεσθέντων και των σχετικώς διαμειφθέντων μεταξύ των 'Εκκλησιών. Προκειμένου δε του λόγου περί των 'Εκκλησιών Κων)πόλεως και 'Ελλάδος ό άρθρογράφος παρατηρεί ότι αύται, ένῶ μετέωρον της χαράς του πανηγυρισμού της πεντακοσιετηρίδος του αυτοκεφάλου, ένεφάνισαν τό «θλιβερόν φαινόμενον έσφαλμένης αντίληψως των ιερών κανόνων και παραδόσεων της 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας. Διότι άφ' ένός μὲν ήρωική 'Εκκλησία άκούει τās έπί τῷ ήμετέρῳ Ιωβιλαίῳ ζωηράς χαιρετιστηρίους έκδηλώσεις του Μητροπολίτου Θυατιρών Γερμανού, ώς και τούς χαρμοσύνους λόγους του Μητροπολίτου Ρόδου Τιμοθέου, έγκαρδίως εύχαριστοῦντος διά την έν Μόσχά δεξίωσιν» (ένταῦθα παρατίθενται τά πρὸς τόν Πατριάρχην εύχαριστήρια γράμματα του τελευταίου και του Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων και Νεαπόλεως Χρυσοστόμου), «έξ άλλου όμως ό έλληνικός τύπος έγεμε δριμείας παλεμικής έπί τῷ ότι ή ρωσική 'Εκκλησία έσφετερίσθη τάχα τό προβάδισμα της ΚΠόλεως εις ζητήματα έκκλησιαστικής τάξεως. Τά άρθρα του άρχ. Καλλιστου, του καθηγ. Ε. Φωτιάδου, του Μητροπολίτου Αίνου Γερμανού, τά άρθρα τινός W. έν τῷ περιοδικῷ «Πάνταινος» άριθ. 6 του 1949 προσπαθοῦν νά άποδείξουν την, κατά την γνώμην των, μόνην άληθῆ αντίληψιν του γράμματος των κανόνων της άγίας 'Εκκλησίας ώς πρὸς τό περί ού ό λόγος ζήτημα».

«Παρά ταῦτα—έπιλέγει ό άρθρογράφος—ή όρθόδοξος ρωσική 'Εκκλησία μετά χαράς άναμνησκειται της έν Μόσχά διατριβῆς των αντιπροσώπων των άδελφών αύτης 'Ανατολικών 'Εκκλησιών και της μετ' αύτων κοινῆς προσευχῆς, μετ' αίσθήματος δε βαθείας ίκανοποίησεως βλέπομεν, ότι αί σοφαί λύσεις ώριμασάντων ζητημάτων της έκκλησιαστικής ζωής κατέστησαν κτήμα έκατομμυρίων όρθοδόξων καρδιών, διότι τη άληθεία γιγάντων παλμόν έσημείωσεν ή πρὸς έπεξηγήσιν εις τόν πιστεύοντα κόσμον άποστολή των άποφάσεων της διασκοπέως...»—

—'Εν τῷ αὐτῷ τεύχει δημοσιεύεται έμπεριστατωμένον άρθρον «έκ της Ιστορίας της μετά της Μητρος 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας ένώσεως των λευκορώων ουνιτών», παρατίθεται δε και έξιστόρησις της εις την όρθόδοξον ρουμανικήν 'Εκκλησίαν κατ' 'Οκτώβριον του 1948 έπιστροφῆς των πρὸ 250 έτών προχωρησάντων εις την ούνιαν χριστιανών της Τρανσυλβανίας.

—Διά την τη 12 παρ. Αυγούστου έν Μόσχά συγκροτηθείσαν «Πανσυνδεσμικήν συνδιάσκεψιν των όπαδών της ειρήνης» ό Πατριάρχης και ή 'Ι. Σύνοδος ώρισαν όπως εκπροσωπήσῃ την ρωσικήν 'Εκκλησίαν άποστολή άποτελούμενη έκ κληρικών ύπό την προεδρείαν του Μητροπολίτου Κρουτίτσκη και Καλομένης Νικολάου. 'Εν τῷ ύπ' άρθ. 9 τεύχει του «Περιοδικού του Πατριαρχείου Μόσχας» έκτίθενται διά μακρόν (μετ' εικόνων) τά κατά την συνδιάσκεψιν ταύτην, ανάλογον πρὸς τās προηγηθείσας έν 'Αμερικῇ, Γαλλίαν και άλλων παρομοίως συνδιασκέψεις των «υπερμάχων της ειρήνης» κομμουνιστών.

—'Εν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ άρθρον έπί τη έπετείῳ της κατά τό θέρος του 1948 συγκροτηθείσης έν Μόσχά δια-

σκέψεις αντιπροσώπων ὀρθοδόξων τινῶν Ἐκκλησιῶν ἀνασκοπεῖ τὰς ἐπακολουθησάσας περὶ αὐτῆς κρίσεις τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ τύπου. Οὕτω δ' ἄρθρογράφος διαπιστοῖ ὅτι, γενικῶς, τὸ Βατικανὸν κατ' ἀρχὰς προσεπάθει νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ρωσ. Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης ἐν Μόσχᾳ διασκέψεως. Ἐἴτα διῶς ἐν τῷ ρωμαιοκαθολικῷ τύπῳ ἐνεφανίσθησαν ζωηρὰ σχόλια περὶ τῆς τελευταίας, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ συνδιάσκεψις ἐκείνη ἐχαρακτήρισθη ὡς «ἐκκλησιαστικὴ κομινφόρμ» (Quotidiemo), προωρισμένη νὰ χαλκεύσῃ πρόγραμμα «ἐκμηδενίσεως τοῦ καθολικισμοῦ ὀπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος» (Osservatore Romano), ἢ ὡς «σταθμὸς πραγματοποιήσεως τοῦ πολυχρονίου ὄνειρου τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, «τοῦ μεγαλειώδους καὶ χιμαρικοῦ σκοποῦ νὰ λάβῃ τὴν σημασίαν τῆς «Τρίτης Ρώμης» (La Troix) καὶ οἱ μὲν μετασχόντες τῆς διασκέψεως ἐνεφανίζοντο ὡς «κακοὶ συκοφάνται» κατὰ τοῦ Βατικανοῦ, ἢ δὲ ρωσικὴ Ἐκκλησία ὡς διαδίδουσα νῦν τὴν ἀθείαν.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ δικαιολογεῖται ἡ ἀρνητικὴ στάσις τῆς διασκέψεως ἐκείνης εἰς τὸ ζήτημα τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ἔναντι τοῦ ἐν Amsterdam Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

— Ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ δημοσιεύεται μακρὸν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «χαρακτηρισμὸς τῆς δράσεως τοῦ Βατικανοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν» (1920—1949). Αὕτη γενικῶς ἐμφανίζεται, κατὰ τὸν γράφοντα, ὡς «δουλοπρέπεια ἔναντι τοῦ Ἰταλογερμανικοῦ φασισμοῦ καὶ τοῦ ἀγγλοαμερικανικοῦ μοναρχισμοῦ, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ τῶσον δραστηρία τοῦ Βατικανοῦ συμμετοχῆ εἰς τοὺς δύο ἱμπεριαλιστικοὺς πολέμους καὶ εἰς τὴν παρασκευὴν τρίτου παγκοσμίου πολέμου...».

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Πράξεις τῆς Συνδιασκέψεως πρωθιεραρχῶν καὶ ἀντιπροσώπων αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὁ πρῶτος τόμος διτόμου βιβλίου (Μόσχα 1949 σελ. 447) περιλαμβάνων ἐν λεπτομερείᾳ τὰ κατὰ τὸν ἐν Μόσχᾳ πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς πεντακοσιοστῆς ἐπετηρίδος τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς καὶ πάντα τὰ πεπραγμένα τῆς ταύτοχρόνως συγκροτηθείσης ἐν Μόσχᾳ ἐκκλησιαστικῆς συνδιασκέψεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου.

Τὰ ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν τόμῳ περιεχόμενα θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγένοντο ἀνακοινώσεις καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ὑπὸ τοῦ ἐν λόγω συνεδρίου, ἦσαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία· τὸ Βατικανὸν καὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία· ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ ἐνότις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· ἡ Ρώμη καὶ ἡ Βουλγαρία· ἡ σχέση τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν· τὸ κύρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν· τὸ κύρος τῆς ἀγγλικανικῆς ἱεραρχίας· περὶ τῆς ἀγγλικανικῆς ἱεραρχίας· περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου· σκέψεις τινὲς περὶ διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου.

Ὡς γνωστὸν, τοῦ συνεδρίου ἐκείνου δὲν μετέσχον οἱ διὰ τὰς ἑορτάς τοῦ αὐτοκεφάλου μόνον ἀποσταλέντες ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν ΚΠόλεως καὶ Ἑλλάδος.

— Καθ' ἃ ἀναγράφουν οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου, ἐν τῇ κομμουνιστικῇ Ρωσίᾳ, ὅπου ὁ γάμος καὶ τὰ διαζύγια ἦσαν τῶς ὑπόθεσις ὀλίγων στιγμῶν, ἤρχισε τῶρα νὰ πνέῃ ἄνεμος συντηρητικότητος καὶ προστασίας τῆς οἰκογενείας πρὸς μὀρφωσιν τῶν τέκνων. Πρὸ τοῦ 1944 ἡ παροχὴ διαζυγίου καὶ ἐπομένως ἡ διάλυσις τῆς οἰκογενείας παρείχτο εὐκολώτατα ἐπὶ τῇ ἀπλῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐτέρου τῶν συζύγων. Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου ἔως τοῦ 1944 μετὰ σχετικῆν ἀπόφασιν τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως μεταβλήθησις τῆς διαδικασίας ἢ παροχὴ διαζυγίου δὲν εἶναι εὐκόλος. Ἡ αἰτήσις διαζυγίου πρέπει ἐφεξῆς νὰ παραπέμπεται εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ λαοῦ, ἐάν δὲ τοῦτο εὐρῆ «σοβαροὺς λόγους» παροχῆς διαζυγίου, ἢ αἰτησις διαβιβάζεται

εἰς ἀνώτερον δικαστήριον ὅπως ἀποφασίσῃ τελικῶς. Τοῦτο θὰ ἀποφασίσῃ καὶ τίς τῶν συζύγων θὰ ἀναλάβῃ τὰ τέκνα πρὸς μὀρφωσιν καὶ ὡς πρὸς τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα. Παρέχεται δὲ διαζύγιον μόνον διὰ «σοβαροὺς λόγους, ὅταν οἱ τοὶ δὲν δημιουργοῦν ὄρους, κοινῆς συμβιώσεως καὶ μορφώσεως τῶν τέκνων». Καὶ δὲν ἀναγράφονται μὲν λεπτορερῶς οἱ λόγοι καὶ αἱ συνθήκαι, ὑφ' ἃς παραχωρεῖται τὸ διαζύγιον, τῆς κρίσεως ἐπαφιεμένης εἰς τὸ λαϊκὸν δικαστήριον, ἀλλ' ἢ παροχῆ εἶναι δυσκολωτάτη, μὴ ἰσχυροῦσης οὐδὲ τῆς «κοινῆς συγκαταθέσεως».

— Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ' 5 ἐπισήμῳ «Περιοδικῷ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας» πολλαὶ σελίδες ἀφιερῶνται εἰς τὴν ἐξέαρσιν τῆς σημασίας τοῦ ἐν Παρισίοις συγκροτηθέντος «Παγκοσμίου συνεδρίου τῶν ὀπαδῶν τῆς εἰρήνης», ἐν τῷ ὁποίῳ παρέστη ἐπισήμως καὶ ὠμίλησεν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἐκ προσώπου τῆς Ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κρουτίτσκης Νικόλαος. Τοῦτο ἡ ὀμιλία παρατίθεται καὶ γαλλιστὴν ἐν τῷ τεύχει, ἐνθα δημοσιεύονται καὶ εἰκόνας τινὲς τοῦ συνεδρίου, ἐμφανίζουσαι τὸν Μητροπολίτην Νικόλαον ἀγορεύοντα, τὸ προεδρεῖον τοῦ συνεδρίου καὶ τὴν γενικὴν ὄψιν τῆς αἰθούσης καταμέστου θιασωτῶν τῆς εἰρήνης. Ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει δημοσιεύονται χαιρετιστήριον πρὸς τὸ ἐν λόγω συνέδριον γράμμα τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δῆλωσις λειτουργῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου «πρὸς πάντας τοὺς χριστιανούς» ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τὸ διάγγελμα τοῦ συνεδρίου περὶ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν μελῶν του κατὰ χώρας.

Ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει περιέχεται εἰκοσιτετρασέλιδον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἀμστερνταμ καὶ ἡ Ὀρθοδοξία» τοῦ πρωθιερέως Γ. Ραζουμόβσκη, ἐπικριτικὸν τοῦ τελευταίου συνεδρίου τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ἀσυμβιβαστοῦ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Καὶ τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τοῦ τεύχους 6 τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ καταλαμβάνουν λόγοι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ρηθείς ὑπὸ τοῦ τσεχοσλοβακικοῦ πρωθιερέως Τσεστμήρ Κραμτσάρ ἐν τῷ ἐν Πράγᾳ κατ' Ἀπρίλιον ἐν. ἔτους συγκληθέντι συνεδρίῳ τῶν «θιασωτῶν τῆς εἰρήνης» καὶ ἄρθρα ἐξείρανον τὴν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης θέσιν τῆς ὀρθοδοξίας, ὡς καὶ διάφοροι εἰκόνας τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος συνεδρίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργανῳ τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας «Ortodoxia» (Ἀπρίλ.—Σεπτ. 1949) δημοσιεύονται, μεταξὺ ἄλλων, ἀνταλλαγίσαι μεταξὺ τῶν Πατριαρχῶν Μόσχας καὶ Ρουμανίας ἐπιστολαί, ἐν αἷς ἐξάιρεται ἡ σημασία τῆς ἐν Μόσχᾳ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ἰωβιλαίου τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας συγκροτηθέντος συνεδρίου ὀρθοδόξων τινῶν Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο χαρακτηρίζεται ὡς «συγκέντρωσις τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου, ἐν ἣ ἀποκατεστάθη ἡ ἐνότις σκέψεως καὶ δράσεως τῆς οἰκουμενικῆς Ὀρθοδοξίας». «Διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Πατριάρχου Ἰουστινιανοῦ—λέγεται ἐν τῷ περιοδικῷ—ἡ ὀρθόδοξος ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἀνανεώνει τὴν ἀκλόνητον ἀπόφασιν ὅπως διατηρήσῃ καὶ ἐπεκτείνῃ τοὺς δεσμούς της μετὰ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίως δὲ μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας, συνεχίζουσα οὕτω τὴν ἐπὶ πλέον τῶν πέντε αἰώνων ὑφισταμένην στενὴν ἀδελφικὴν μετ' αὐτῆς συνεργασίαν».

Ἐν τῇ πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἰουστινιανὸν ἐπιστολῇ αὐτοῦ ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ τῆς συσκέψεως ἐκείνης τῆς Μόσχας, λέγει, σὺν ἄλλοις, ὅτι «οἱ ἑτεροδόξοι ἤλπισαν ὅτι θὰ γεννηθῶσιν ἀντιγνώμια ἐν τοῖς κόλποις τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ὁ θρίαμβος τῆς ὀρθοδοξίας ἐφ' ὅλων τῶν συζητηθέντων προβλημάτων ἀνεγνωρίσθη ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ἡ νίκη τῆς ὀρθοδοξίας δὲν συνίσταται εἰς κοσμικὴν ἐπὶ τῶν χριστιανῶν δύναμιν... ἐφ' ἣν δυστυχῶς ὑπολογίζουσι καὶ τώρα ἀκόμη τινὲς ἐκ τῶν ὀρθοδόξων συναδέλφων... Ἡ πάντοτε νικῶσα ὀρθοδοξία κατὰδεῖξε καὶ ταύτην τὴν

φορὰν ὅτι ἐν τῇ ἐνώσει ὑπάρχει ἡ δύναμις τῆς ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας...». Σκοπὸς τῆς εἶνε «νά ὑπηρετήσῃ, καὶ οὐχὶ νά ἡγεμονεύσῃ, νά μᾶς ἐνώσῃ εἰς μίαν ὀρθόδοξον οἰκογένειαν καὶ οὐχὶ νά κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων... Ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις τοῦ δικαίου τῆς ὀρθοδοξίας ἡμῶν ὑπῆρξε τὸ ἀναποφάσιτον τοῦ ἑτεροδόξου κόσμου ἐναντι τῶν ἀποφάσεων ἡμῶν (δηλ. τοῦ συνεδρίου τῆς Μόσχας)...», τὰς ὁποίας «προσεπατήσαμεν νά ἀνακοινώσωμεν διὰ παντὸς μέσου εἰς ὅλον τὸν κόσμον.».

Ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτοῦ ὁ Πατριάρχης Ἰουστινιανὸς ἐν οἷς γράφει περὶ τῆς ἐν Μόσχᾳ συσκέψεως ταύτης, λέγει ὅτι ἐν αὐτῇ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νά γνωρίσῃ ἑαυτὴν εἰς διαστάσεις οἰκουμηνικότητος καὶ νά λάβῃ ἐπίγνωσιν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰ προβλήματα καὶ τοὺς ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἐπιβαλλομένους εἰς αὐτὴν ὄρους», ἀμὰ δὲ καὶ νά καταδείξῃ τὴν ἀντίθεσιν τῆς πρὸς τὴν ὑπὸ τινῶν ἑτεροδόξων «υἰοθετηθεῖσαν ἀντίθετον στάσιν». Διαπιστῶν δὲ τὴν εἰς τοὺς ρουμανικοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους «μεγάλην ἀπήχησιν» τῶν ἐργασιῶν τῆς «συνόδου» ἐκείνης, πληροφοροῦται ὅτι οἱ ρουμῆνοι θεολόγοι καθηγηταὶ ἀνέπτυξαν εἰς τὰς πανεπιστημιακὰς τῶν παραδόσεις τὰ θέματά της, ὅτι ἐγένετο ἰδίαις κινήσεσιν κινήσεσιν παιδείας τῶν ἐν Μόσχᾳ ἑορτῶν καὶ ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 (Ἰαν.—Μαρτ. 1949) τεύχος τοῦ ἐπισήμου ὄργανου τοῦ ρουμανικοῦ Πατριαρχείου ἀφιερῶθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ τῆς ἐν Μόσχᾳ συνδιασκέψεως, ἣτις «δύναται νά θεωρηθῇ ἐν μέτωπον τῆς Ὀρθοδοξίας».

—Ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει σημειοῦται ὅτι ὁ ρουμανικὸς Κληρὸς κατὰ διακεκριμένας σειρὰς παρακολουθεῖ μαθήματα μετεκπαιδύσεως εἰς τὰς τρεῖς Πανεπιστημιακὰς Θεολογικὰς Σχολὰς. Ἐν οἷς δὲ γίνεται λόγος περὶ τῆς «οἰκουμηνιστικῆς κινήσεως» καὶ εἰδικώτερον περὶ τοῦ ἐν Ἀρστελλοδάμῳ Συμβουλίου λέγεται, ὅτι τὸ Συμβούλιον τοῦτο «ἄς μὴ ἀναμένῃ συνεργασίαν οὐδὲποτε μετὰ τῆς ὀρθοδοξίας, ἐὰν δὲν ἀπαρνηθῇ τὰς παρούσας ἱμπεριαλιστικὰς τάσεις του, καὶ δὲν ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἀρχικὸν τῆς οἰκουμηνικότητος σκοπὸν, ἥτοι τὴν ἐνώσιν τῶν Ἐκκλησιῶν».

—Ἐν ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Θρησκευτικαὶ ἐλευθερίαι ἐν τῇ λαϊκῇ ρουμανικῇ Ἐκκλησίᾳ», γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀφορώσης εἰς τὰ ἐν Ρουμανίᾳ θρησκευτικὰ καὶ ἰσχυροῦσης νῦν νομοθεσίας. Ἡ τῆς σχετικῆς ρουμανικῆς νομοθεσίας χαρακτηρίζεται ὡς πλήρης ἀντιφάσεων, αἰτινες ὑφίστατο καὶ εἰς τὸ ἀνατραπὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν καθεστῶς, τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νά κρατῇ ἐν βαρεῖᾳ δουλείᾳ τὸν ἐργαζόμενον λαόν. Ἡ νέα νομοθεσία διαλύει τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων θρησκευμάτων ὑφισταμένην ἐχθρικὴν ἀτμόσφαιραν, χάρις εἰς τὴν περὶ τὰ μέσα Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους κοινὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου Ἰουστινιανοῦ σύσκεψιν τῶν ἡγετῶν πάντων τῶν ἐν Ρουμανίᾳ θρησκευμάτων (μεταρρυθμιστῶν, εὐαγγελικῶν, λουθηρανῶν, ἐβρ. μωσαϊστῶν, οὐνιτῶν, ἀρμενογρηγοριανῶν, μουσουλμάνων, λιποβάνων). Κατὰ τὸ ἐκδοθὲν ἀνακοινωθὲν, «τὸ καθεστῶς τῆς ρουμανικῆς λαϊκῆς Δημοκρατίας ἐγγυᾶται τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀναγνωρίζει ὅτι, ὅπως δὲν ὑπάρχουν ἐν τῇ χώρᾳ δεσπόζουσαι ἐθνότητες, ἀλλ' ἀπλῶς συγκατοικοῦσαι, οὗτοι καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ σφαίρᾳ πάντα τὰ θρησκευτικὰ εἶνε ἴσα ἢ θρησκευτικὴ διαπαιδαγώγησις τῶν πιστῶν πάσης ἡλικίας διεξάγεται ἐν τοῖς ναοῖς» καταργεῖται πᾶσα ἐκμετάλλεσις ἀνθρώπων ὑπὸ ἀνθρώπων τὰ θρησκευτικὰ τάσσονται κατὰ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, διότι ὑποδουλεῖται τὸν πόλεμον τὰ θρησκευτικὰ ἐνωματωῦνται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς λαϊκῆς ρουμανικῆς Δημοκρατίας δημιουργηθεῖσαν κοινωνικὴν τάξιν, ἣν ὑπόσχονται νά ὑποστηρίξουν.

Τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦτο οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκευμάτων μεταβάλλοντας ἐν σώματι εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐπέδωκαν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, ὃν καὶ παρεκάλεσαν ὅπως ὑποβάλῃ τοῦτο εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἐν ἀντιφωνήσει του πρὸς αὐτοὺς ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος εὐχαρίστως διεπίστωσεν ὅτι «καὶ ἐν τῇ χώρᾳ Ἐκκλησίαι μᾶς

ἀντιληφθεῖσαι τὴν φωνὴν τῶν καιρῶν ἔθαψαν τὸ παρελθὸν εἰς τοὺς τάφους, τοὺς ἀνορχηθέντας ὑπὸ τῶν ἱμπεριαλιστῶν κατὰ τοὺς δύο μεγάλους πολέμους, προετοιμαζόντων δὲ καὶ τὸν τρίτον. Αἱ ὑλιστικαὶ ἡμῶν ἀντιλήψεις καὶ αἱ ἰδεαλιστικαὶ τῆς Ἐκκλησίας—προσέθηκεν ὁ ὑπουργὸς—συμπίπτουν εἰς τὸ σημεῖον τῆς συνεργασίας μᾶς ὑπὲρ τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνασυγκροτήσεως... διότι αἱ διαφωνίαι μᾶς εἶνε ὀλιγώτεροι τῶν συμφωνιῶν μᾶς.. Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη μεταβολὴ δὲν εἶνε ἡ πρώτη. Ἡ ἀνθρωπότης τώρα ζῆ τὴν ἐποχὴν τοῦ σοσιαλισμοῦ βασιζομένου ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης, αὐξάνοντας τὴν παραγωγὴν ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν ἀγαθῶν καὶ ἐξασφαλίζοντας τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τῷ κομμουνισμῷ ἕκαστος ἐργάζεται ἀναλόγως τῶν ἱκανοτήτων του καὶ ἀπολαμβάνει ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του ὁ κομμουνιστὴς ὁμῶς ὀφείλει νά πολεμᾷ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν, κατὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀπειλοῦντων αὐτὴν ἱμπεριαλιστῶν.».

Αὐτὰ εἶπε, σὺν ἄλλοις, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς ρουμανικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἐν Ρουμανίᾳ θρησκευμάτων.

ΡΩΜΑ-Ι·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων ὁ ρωμαιοκαθολικὸς κόσμος ἤρξατο ἑορτάζων τὸ 25ον Ἅγιον Ἔτος. Ἡ Α. Ἀγίουτῆς ὁ Πάπας Πίος ΙΒ', ἀνοίξας τὴν ἅγιαν πόλιν τῆς βασιλικῆς τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν αὐτοῦ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Καρδινάλιων, ἑκατοντάδων Ἐπισκόπων καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματούχων καὶ πολλῶν ἀντιπροσώπων διαφόρων κρατῶν. Μυριάδες πιστῶν τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας συντρέχουν πανταχόθεν εἰς Ρώμην διὰ τὸ προσκύνημα, τὸ ὁποῖον θὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλον τὸ ἔτος τοῦτο μέχρι τῶν Χριστουγέννων.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Τὸ Δελτίον τύπου καὶ πληροφοριῶν τοῦ «Οἰκουμηνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» ἀναγράφον τὰ περὶ τῆς τελευταίας ἀνά τὴν Μέσσην Ἀνατολὴν ἐπισκέψεως τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου κ. W. A. Visser 't Hooft σημειοῖ ὅτι, καίτοι δὲν ἐλήφθη εἰσέτι ἐπίσημος ἔκθεσις περὶ τῶν συναντήσεων, ἃς ἔσχε μετὰ τῶν ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν, δύναται ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦδε νά λεχθῇ ὅτι αἱ συναντήσεις αὗται ὑπῆρξαν λίαν ἐγκάρδιαι καὶ ὠφέλιμοι, καὶ ἐπιλέγει τὰ ἑξῆς: «Παρεξηγήσεις περὶ τὴν οἰκουμηνικὴν κίνησιν, εἰδικώτερον ἐπὶ τοῦ τμήματος Πίστεως καὶ Τάξεως, ὑφίστανται παρὰ τῷ ὀρθοδόξῳ κόσμῳ. Πρέπει λοιπὸν νά ἐλπίζωμεν ὅτι αἱ συναντήσεις αὗται θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἐπανόρθωσιν σφαλμάτων τινῶν καὶ τὴν διευκόλυνσιν μᾶς πληρεστέρας συμμετοχῆς τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν εἰς τὴν οἰκουμηνικὴν κίνησιν, τὴν ὁποῖαν ζωηρότατα ἐπιθυμοῦν πάντες οἱ φίλοι τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Συμβουλίου».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Εἰς ἀπάντησιν αἰτήσεως τῆς ἐπὶ τῶν διεθνῶν ὑποθέσεων ἐπιτροπῆς τοῦ Οἰκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη ἀνεκοινώθη πρὸς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ Ο.Η.Ε. ὅτι εἰς τὸ σχέδιον τοῦ νέου κτιρίου τοῦ Ὄργανισμοῦ προβλέπεται μία αἴθουσα προοριζομένη διὰ θρησκευτικῶν σκοποῦς. Ἡ αἴθουσα αὕτη οὐδὲν θρησκευτικὸν σύμβολον θὰ περιέχῃ, ἀλλὰ θὰ χρησιμοποιηθῇ δι' αὐτοσυγκέντρωσιν καὶ προσευχῆν. Ἡ ἰδέα τῆς οἰκοδομήσεως—συνεχίζει ἡ ἀνακοίνωσις—χωριστοῦ χώρου λατρείας ἐγκαταλείφθη ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κων. Ι. Βουρβέρη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ πρόβλημα τῆς παιδείας εἰς τὸν «Φιλοκτήτην» τοῦ Σοφοκλέους. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδ. «Πλάτων». Ἀθήναι 1949 (σ. 14).

Γ. Βαλέτα Ἀνθολογία τῆς δημοτικῆς πεζογραφίας τῶ-

μος τρίτος: 'Από τὸν Ψυχάρη ὡς τὴν Αἰολικὴ Σχολή (1888-1922). 'Εκδότης Ράνος. 'Αθήνα 1949 (σελ. 1+696).

'Ανωνύμου τοῦ **Ἑλληνος** Ἑλληνικὴ Νομαρχία, ἦτοι λόγος περὶ ἐλευθερίας. Φιλολογικὴ ἀπομνημείωση **Γ. Βαλέτα** μελετήματα **N. A. Βέη—M. Σιγούρου**. Πρώτη αὐθεντικὴ ἐπανεκδόση. 'Αθήνα, 'Εκδόσεις Πηγῆς 1948-1949 (σελ. 58+470).

Νικολάου Μπριδιάγιου Περὶ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Δοκίμιον παραδόξου ἠθικῆς. Μεταφρασθέν ἐκ τῆς γαλλικῆς ὑπὸ **Μητροπολίτου Σάμου Εἰρηναίου**. Βιβλιοθήκη τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀριθ. 24. 'Αθήνα 1950 (σελ. 405).

'Ακαδημία Ἀθηνῶν: Πανεγυρικὴ συνεδρία τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1949, πρὸς ἑορτασμόν τῆς ἐνάτης ἐθνικῆς ἐπετείου τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940: Εἰσήγησις τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας **Ἰωάννου Πολίτου**. Λόγος τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ **Δημητρίου Σ. Μπαλάνου**. 'Αθήνα 1949 (σ. 17).

'Ακαδημία Ἀθηνῶν: **M. I. Μαγούσακα** Ἀνέκδοτα πατριαρχικά ἔγγραφα περὶ Ἀθανασίου τοῦ Ρήτορος. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου. 'Αθήνα 1949 (σ. 134—151).

'Ἐνοριακὸν **Ἡμερολόγιον** «**Ἀστέρως**» 1950. 'Ἐδοτ. Οἴκος «Ἀστήρ» Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου. 'Αθήνα (σελ. 160).

Γεωργίου Θ. Σακελλαρίου Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας καὶ Ψυχολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Φιλοσοφικά μελετήματα. Ἡ θερησκευτικὴ πίστις καὶ ἡ σύγχρονος Ψυχολογία. Βιβλιοθήκη τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀριθ. 26. 'Αθήνα 1950 (σ. 21).

Ἡ φωνὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἀριθ. 16): Ἡ πίστις κάμνει τὴν ζωὴν. 'Αθήνα 1949 (σ. 30). Διανέμεται δωρεάν.

M. Stephanides Tables chronologiques d' Histoire des Sciences du XVI Siècle pour ce qui regar-de le monde grec. Extrait des «Archives Internationales d' Histoire des Sciences». Paris 1949.

Δελτίον τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης. Ἀλεξάνδρεια. Ἔτος B', ἀρ. 2 1949.

Χρήστου Π. Ἐνισλείδου πτυχιούχου τῆς Θεολογίας, Καθηγητοῦ τοῦ Ε' Γυμνασίου θηλέων Ἀθηνῶν, Ἡθικὴ Χριστιανικὴ καὶ φιλοσοφικὴ. Ἰ τὸ Γενικὸν Μέρος. 'Αθήνα

1949 (σ. 64).—II τὸ εἰδικὸν μέρος. 'Αθήνα 1950 (σ. 128).

Τοῦ αὐτοῦ, Πανεγυρισμὸς ἑορτῆς Τριῶν Ἱεραρχῶν, 'Αθήνα 1949 (σελ. 8).

Τοῦ αὐτοῦ, Ὁρθὴ πίστις καὶ λογικὴ λατρεία τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, 'Αθήνα 1949 (σ. 40).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Γονυκλισία τῆς Κυριακῆς. Τί λέγουν τὰ ἐπίσημα κείμενα τῆς Ἐκκλησίας. 'Αθήνα 1949 (σ. 25).

Ἀναστ. Π. Χριστοφιλοπούλου 1) Ἡ «Κανονικὴ Σύνοψις» καὶ ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστής.—2) Πότε ἐξησεν ὁ Γρηγόριος Ἀκράγαντος; Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν. 'Αθήνα 1949 (σ. 155—161).

Δ. Χαλαλάμπους Μάρτυρες. Διωγμοὶ 1941—1945. Ἐκδόσεις Ἡ «Δαμασκός». 'Αθήνα (σελ. 148).

Π. Ι. Σαμάρα, Ἡ ἐκπαίδευσις στὴ Λέσβο. ('Απὸ τὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς). Μυτιλήνη, Τύποις Μαρζέλου, 1948 (σελ. 104).

Τοῦ αὐτοῦ, Μελέτιος ὁ Μητροπολίτης Μυτιλήνης. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ποιμένων». Μυτιλήνη, τύποις «Δημοκράτου» 1949 (σελ. 26).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

[1]

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

Πρὸς τὸν Ἱερέα Ἀθανάσιον Καραναστάση

Ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εἰσοδίων Θεοτόκου Δράμας

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆ 3ῃ Μαρτίου 1950, ἡμέρᾳ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9ῃ π. μ. ὅπως δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ σκανδαλώδει βίῳ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος, περὶ ἧς κατηγορίας ἐκλήθητι εἰς ἀπολογία.

Προσπειδηλοῦμέν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥρᾳ ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰανουαρίου 1950

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδ. Δικαστηρίου

† Ὁ Σάμου Εἰρηναῖος

Ὁ Γραμματεὺς

x. a. a.

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σπυρίδων Σταθάτος

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΘΕΟΛΟΓΙΑ,,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΤΡΙΜΗΝΟΝ
ΤΟΜΟΣ ΚΑ' (1941-1950)

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Μ. ΒΕΛΛΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Δι' ἔγγραφας, ἐμβάσματα καὶ ἀποστολὴν πραγματειῶν:

Διεύθυνσιν «Θεολογίας»

Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν

Ὁδὸς Φιλοθέης 19, Ἀθήνας

'Ἐτησίᾳ συνδρομῇ Ἐσωτερικοῦ διὰ τὸ ἔτος 1950

Δρχ. 40.000

» » Ἐξωτερικοῦ Δολλάρ. 10

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ὀρθοδόξους κληρικοὺς τοῦ κλίματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας Δρχ. 20.000

Εἰς τὸ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον τῆς «Θεολογίας» δημοσιεύεται βραχεῖα περίληψις τοῦ περιεχομένου τῶν πρὸς αὐτὴν διαβιβαζομένων ἔργων. Εἰδικὴ δὲ Κριτικὴ διὰ τὰς εἰς διπλοὺν ἀποστελλομένας συγγραφάς.

— Προμηθεύεσθε τὰ βιβλία σας διὰ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς Ἀποστ. Διακονίας (Φιλοθέης 19. Ἀθήναι).

— Ἀγοράσατε καὶ διαδώσατε τὰς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστ. Διακονίας.

— Εἶναι καθήκον παντὸς νὰ ἐνισχύσῃ τὴν προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν γινομένην διὰ τῆς Ἀποστ. Διακονίας.

ἘΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Γόρτυνος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Τύποις «Φοῖνικος» Λεοννάτου 4